

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej

DZIAŁ WIEDZY O REGIONIE

ul. Warszawska 23

21-500 Biała Podlaska

tel. 83 341 64 52

regionaln@mbp.org.pl

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXIII

Grudzień 2004

Nr 12

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62

TELEFON (025) 640-70-56; FAX (025) 644-87-44

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXIII

Grudzień 2004

Nr 12

STOLICA APOSTOLSKA

LIST APOSTOLSKI MANE NOBISCUM DOMINE

OJCA ŚWIĘTEGO

JANA PAWŁA II

DO BISKUPÓW, DUCHOWIEŃSTWA I WIERNYCH

NA ROK EUCHARYSTII

październik 2004 r. - październik 2005 r.

WPROWADZENIE

1. «Zostań z nami, Panie, gdyż ma się ku wieczorowi» (por. Łk 24, 29). Z tym usilnym zaproszeniem dwaj uczniowie zdążający do Emaus wieczorem w dniu Zmartwychwstania zwrócili się do Wędrowca, który przyłączył się do nich w drodze. Przygnębieni smutnymi myślami, nie przypuszczali, że ten Nieznajomy to ich Mistrz, już zmartwychwstały. Odczuwali jednak, jak «pałało w nich serce» (por. tamże, 32), kiedy On z nimi rozmawiał, «i wyjaśniał» Pisma. Światło Słowa roztopiało ich twarde serc i «otwierało im oczy» (por. tamże, 31). Pośród cieni chyłącego się ku zachodowi dnia i mroku zalegającego w duszy, ów Wędrowiec był jasnym promieniem, na nowo budzącym nadzieję i otwierającym ich ducha na pragnienie pełni światła. «Zostań z nami», prosili. A On przyjął zaproszenie. Wkrótce oblicze Jezusa miało zniknąć, ale Mistrz miał «pozostać» pod zasłoną «łamanego chleba», wobec którego otworzyły się ich oczy.

2. *Ikona uczniów z Emaus* pozwala w odpowiednim świetle ukazać Rok, w którym Kościół w sposób szczególny będzie starał się przeżywać tajemnicę Najświętszej Eucharystii. Na naszej drodze pełnej pytań, niepokojów, nieraz także bolesnych rozczarowań Boski Wędrowiec nadal przyłącza się do nas i nam towarzyszy, prowadząc nas przez wyjaśnianie Pism do zrozumienia Bożych tajemnic. Kiedy spotkanie staje się pełne, miejsce światła Słowa zajmuje światło płynące z «Chleba życia», przez który Chrystus wypełnia w najdoskonalszy sposób swą obietnicę, że «będzie z nami przez wszystkie dni, aż do skończenia świata» (por. Mt 28, 20).

3. «Łamanie chleba» – jak początkowo nazywano Eucharystię – od zawsze jest w centrum życia Kościoła. Przez nią Chrystus uobecnia w przemijającym czasie tajemnicę swej śmierci i zmartwychwstania. W Eucharystii przyjmujemy Jego samego jako «chleb żywy, który zstąpił z nieba» (J 6, 51), a z Nim otrzymujemy zadatek życia wiecznego, który daje nam przedsmak wieczystej uczyty w niebiańskim Jeruzalem. Wielokrotnie, a ostatnio w Encyklice *Ecclesia de Eucharistia*, idąc śladem nauczania Ojców Kościoła, Soborów Powszechnych, a także moich Poprzedników, zachęcałem Kościół do refleksji nad Eucharystią. Nie zamierzam zatem w niniejszym Liście powtarzać tego, co zostało już powiedziane, zachęcając do zgłębiania i przyswajania tych treści. Uznałem jednak, że właśnie w tym celu wielką pomocą może być Rok poświęcony temu przedziwnemu Sakramentowi.

4. Jak wiadomo, Rok Eucharystii trwać będzie od października 2004 do października 2005. Sprzyjającą okazję do tej inicjatywy stworzyły dwa wydarzenia, które odpowiednio wyznaczają początek i koniec: *Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny*, który ma się odbyć w dniach od 10 do 17 października br. w Guadalajarze (Meksyk), i Zgromadzenie Zwyczajne Synodu Biskupów, które będzie miało miejsce w Watykanie w dniach od 2 do 29 października 2005 r. pod hasłem: «Eucharystia źródłem i szczytem życia i misji Kościoła». Kierowałem się tu jeszcze innym względem: w tym roku przypada Światowy Dzień Młodzieży, który odbędzie się w Kolonii w dniach od 16 do 21 sierpnia 2005 r. Eucharystia jest ośrodkiem życia i pragnę, by młodzież gromadziła się wokół niej dla ożywienia swej wiary i entuzjazmu. Z myślą o takiej inicjatywie eucharystycznej nosiłem się już od dawna; stanowi ona bowiem naturalną konsekwencję kierunku duszpasterskiego, jaki pragnąłem nadać Kościołowi, zwłaszcza w latach przygotowań do Jubileuszu, a do którego wróciłem w latach następnych.

5. W niniejszym Liście apostolskim pragnę zwrócić uwagę na ciągłość kierunku, aby wszyscy łatwiej mogli zrozumieć jego duchową doniosłość. Gdy chodzi o konkretne wprowadzenie w życie obchodów *Roku Eucharystii*, liczę na osobiste zaangażowanie się Pasterzy Kościołów lokalnych, którym nabożeństwo do tak wielkiej Tajemnicy niewątpliwie podsunie stosowne działania. Moim Braciom Biskupom nietrudno będzie zresztą dostrzec, że inicjatywa ta, następująca w niedługim czasie po zakończeniu *Roku Różańca*, dotyczy tak głębokiej płaszczyzny duchowej, iż żadną miarą nie będzie stanowić przeszkody dla programów duszpasterskich poszczególnych Kościołów. Co więcej, może je ona skutecznie naświetlić, osadzając je, by się tak wyrazić, w Tajemnicy, która stanowi korzeń i sekret życia duchowego wiernych, a także wszelkich inicjatyw Kościoła lokalnego. Nie proszę więc, by przerywać «drogi» duszpasterskie podjęte przez poszczególne Kościoły, ale by zaakcentować w nich wymiar eucharystyczny, właściwy całemu życiu chrześcijańskiemu. Ze swej strony pragnę dać w tym Liście *pewne zasadnicze wskazania*, ufając, że w różnych częściach, z jakich się składa Lud Boży, zechce przyjąć moją propozycję z gotowością i miłością.

I ŚLADAMI SOBORU I JUBILEUSZU

Ze spojrzeniem zwróconym ku Chrystusowi

6. Przed dziesięcioma laty w Liście apostolskim *Tertio millennio adveniente* (10 listopada 1994 r.) wskazywałem Kościołowi drogę przygotowań do Wielkiego Jubileuszu Roku 2000. Byłem przekonany, że ta historyczna okazja zarysowywała się na horyzoncie jako wielka łaska. Nie sądziłem oczywiście, że zwykłe miejsce chronologiczne, choć tak sugestywne, może samo z siebie przynieść wielkie zmiany. Niestety, po rozpoczęciu Tysiąclecia, nowe fakty uwidoczniły swoją bezlitosną ciągłość z poprzednimi wydarzeniami. Wyłonił się tym samym obraz, który obok dających otuchę perspektyw pozwala dostrzec ponure cienie przemocy i krwi, które wciąż nas zasmucają. Zachęcając jednak Kościół do obchodów Jubileuszu dwóch tysięcy lat od Wcielenia, byłem - i nadal jestem, bardziej niż kiedykolwiek! - głęboko przekonany, że jest to praca obliczona na «długi czas».

Chrystus bowiem jest w centrum nie tylko dziejów Kościoła, ale również historii ludzkości. W Nim wszystko jednoczy się na nowo (por. Ef 1, 10; Kol 1, 15-20). Czyż można nie przypomnieć, z jakim zapalem Sobór

Watykański II, cytując papieża Pawła VI, wyznawał, że Chrystus jest «celem historii ludzkiej, punktem, ku któremu zwracają się pragnienia historii i cywilizacji, ośrodkiem rodzaju ludzkiego, radością wszystkich serc i wypełnieniem ich tęsknot»¹? Nauczanie Soboru przyniosło nowe pogłębienie znajomości natury Kościoła, otwierając umysły wierzących na bardziej wnikliwe rozumienie, w świetle Chrystusa, tajemnic wiary i samej rzeczywistości ziemskiej. W Nim, w Słowie, które stało się ciałem, zostaje objawiona nie tylko tajemnica Boga, ale też sama tajemnica człowieka². W Nim człowiek znajduje odkupienie i pełnię.

7. W Encyklice *Redemptor hominis*, na początku mego Pontyfikatu, rozwinąłem szeroko tę tematykę, którą podejmowałem później w różnych innych okolicznościach. Jubileusz był sprzyjającym momentem, by skierować uwagę wiernych na tę fundamentalną prawdę. Przygotowanie tego wielkiego wydarzenia miało charakter trynitarny i chrystocentryczny. Przy takim założeniu nie można było oczywiście zapomnieć o Eucharystii. Dziś, gdy przygotowujemy się do obchodów *Roku Eucharystii*, chciałbym przypomnieć, co pisałem już w *Tertio millennio adveniente*: «Rok dwutysięczny będzie rokiem głęboko eucharystycznym: w Sakramencie Eucharystii Zbawiciel, który dwadzieścia wieków temu przyjął ciało w łonie Maryi, nadal ofiarowuje się ludzkości jako źródło Boskiego życia»³. Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny, obchodzony w Rzymie, nadał konkretny kształt temu znamieniu Wielkiego Jubileuszu. Warto też przypomnieć, że w trakcie intensywnych przygotowań do Jubileuszu, w Liście apostołskim *Dies Domini* zaproponowałem wierzącym do rozważenia temat «niedzieli» jako dnia Pana zmartwychwstałego i szczególnego dnia Kościoła. Wezwałem wówczas wszystkich, by odkryli na nowo sprawowanie Eucharystii jako serca niedzieli⁴.

Kontemplować z Maryją oblicze Chrystusa

8. Dziedzictwo Wielkiego Jubileuszu zostało poniekąd zebrane w Liście apostołskim *Novo millennio ineunte*. W tym dokumencie o charakterze pro-

¹ Sobór Watykański II, Konst. duszp. o Kościele w świecie współczesnym *Gaudium et spes*, 45.

² Tamże, 22.

³ N. 55: AAS 87 (1995), 38.

⁴ Por. nn. 32-34: AAS 90 (1998), 732-734.

gramowym zaproponowałem perspektywę pracy duszpasterskiej opartej na kontemplacji oblicza Chrystusa, w ramach kościelnej pedagogii, zdolnej obrać za cel «wysoką miarę» świętości, realizowanej zwłaszcza poprzez sztukę modlitwy⁵. Jakże mogłoby zabraknąć w tej perspektywie zaangażowania liturgicznego, a w szczególności *zwrócenia uwagi na życie eucharystyczne*? Napisałem wówczas: «W XX stuleciu, a zwłaszcza w okresie posoborowym wspólnota chrześcijańska nauczyła się znacznie dojrzej sprawować sakramenty, a zwłaszcza Eucharystię. Należy dalej iść w tym kierunku, przywiązując szczególne znaczenie do Eucharystii niedzielnej i do samej niedzieli, przeżywanej jako specjalny dzień wiary, dzień zmartwychwstałego Pana i daru Ducha Świętego, prawdziwa Pascha tygodnia»⁶. W ramach wychowania do modlitwy zachęcałem również do praktykowania *Liturgii Godzin*, poprzez którą Kościół uświęca poszczególne godziny dnia i upływający czas podzielony według okresów roku liturgicznego.

9. Następnie, ogłaszając Rok Różańca i wydając List apostolski *Rosarium Virginis Mariae*, podjąłem temat kontemplacji oblicza Chrystusa, *obierając za punkt wyjścia perspektywę maryjną*, aby raz jeszcze zachęcić do modlitwy różańcowej. Istotnie, ta tradycyjna modlitwa, zalecana przez Magisterium i tak droga Ludowi Bożemu, ma rysy wyraźnie biblijne i ewangeliczne, skupiając się głównie na imieniu i obliczu Jezusa, utrwalonych w kontemplacji tajemnic i powtarzaniu «Zdrowaś Maryjo». Jej powtarzający się rytm tworzy *swoistą pedagogię miłości*, której celem jest rozpalenie w duchu tej samej miłości, jaką Maryja żywi względem swego Syna. Dlatego, rozwijając wielowiekową tradycję, postanowiłem, dla nadania temu rodzajowi kontemplacji pełniejszej formy, uzupełnić ją o tajemnice światła⁷. Jakże nie umieścić u szczytu tajemnic światła Najświętszej Eucharystii?

Od Roku Różańca do Roku Eucharystii

10. Właśnie w *Roku Różańca* ogłosiłem Encyklikę *Ecclesia de Eucharistia*, w której pragnąłem ukazać tajemnicę Eucharystii w jej nierozzerwalnej,

⁵ Por. nn. 30-32: AAS 93 (2001), 287-289.

⁶ Tamże, 35, l.c., 290-291.

⁷ Nn. 19. 21: AAS 95 (2003), 18-20.

żywotnej relacji z Kościołem. Zachęcałem wszystkich do sprawowania Ofiary Eucharystycznej z zaangażowaniem, na jakie zasługuje, oraz do oddawania Jezusowi obecnemu w Eucharystii, także poza Mszą św., czci w adoracji godnej tak wielkiej Tajemnicy. Przede wszystkim zwróciłem raz jeszcze uwagę na potrzebę duchowości eucharystycznej, wskazując na wzór Maryi - «Niewiasty Eucharystii»⁸.

Rok Eucharystii wyrasta zatem na *fundamencie, który z każdym rokiem się wzbogacał*, choć zawsze zasadniczym punktem wyjścia był temat Chrystusa i kontemplacji Jego oblicza. Poniekąd rok syntezy może być postrzegany jako swego rodzaju *zwieńczenie dotychczas przebytej drogi*. Wiele można by mówić o tym, w jaki sposób dobrze przeżywać ten Rok. Ograniczę się do wskazania pewnych perspektyw, które mogą pomóc wszystkim w godnym i owocnym jego przeżywaniu.

II EUCHARYSTIA TAJEMNICĄ ŚWIATŁA

«Wykladał im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego» (Łk 24, 27)

11. Opowiadanie o ukazaniu się zmartwychwstałego Jezusa dwóm uczniom z Emaus pomaga nam naświetlić pierwszy aspekt eucharystycznego misterium, który winien być zawsze obecny w pobożności Ludu Bożego: *Eucharystia tajemnicą światła!* W jakim znaczeniu można to powiedzieć i jakie ma to konsekwencje dla duchowości i dla życia chrześcijańskiego?

Jezus nazwał samego siebie «światłością świata» (J 8, 12), i ten Jego przymiot staje się wyraźnie widoczny w takich momentach Jego życia, jak przemienienie i zmartwychwstanie, w których jaśnieje Jego Boska chwała. W Eucharystii natomiast chwała Chrystusa jest przesłonięta. Sakrament Eucharystii jest «*mysterium fidei*» w całym tego słowa znaczeniu! Niemniej właśnie przez tajemnicę swojego całkowitego ukrycia Chrystus staje się tajemnicą światła, dzięki której wierzący zostaje wprowadzony w głębię życia Bożego. Czy nie za sprawą znamiennej intuicji, słynna ikona Trójcy Rublowa stawia w znaczący sposób Eucharystię w centrum życia trynitarnego!

⁸ Por. N. 53: AAS 95 (2003), 469.

12. Eucharystia jest światłem przede wszystkim dlatego, że w każdej Mszy św. Liturgia Słowa Bożego poprzedza sprawowanie Liturgii Eucharystii - w jedności dwóch «stołów» - stołu Słowa i stołu Chleba. Tę ciągłość widać w mowie eucharystycznej z Ewangelii św. Jana, gdzie Jezus od zasadniczego przedstawienia swej tajemnicy przechodzi do zobrazowania wymiaru ściśle eucharystycznego: «Ciało moje jest prawdziwym pokarmem, a krew moja jest prawdziwym napojem» (J 6, 55). Wiemy, że ta właśnie mowa wprawiła w zakłopotanie znaczną część słuchaczy, skłaniając Piotra, by stał się wyrazicielem wiary innych Apostołów i Kościoła wszech czasów: «Panie, do kogóż pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego» (J 6, 68). W perykopie o uczniach z Emaus sam Chrystus zabiera głos, by ukazać, «zaczynając od Mojżesza poprzez wszystkich proroków», jak «wszystkie Pisma» prowadzą do tajemnicy Jego osoby (por. Łk 24, 27). Jego słowa powodują «poruszenie» serc uczniów, chronią ich przed mrokiem smutku i rozpacz, wzbudzają w nich pragnienie pozostania z Nim: «Zostań z nami, Panie» (por. Łk 24, 29).

13. Ojcowie Soboru Watykańskiego II w Konstytucji *Sacrosanctum Concilium* wyrazili pragnienie, by «stół Słowa» szeroko otworzył wiernym skarbiec Pisma Świętego⁹. Dlatego zezwolili, by podczas sprawowania liturgii szczególnie fragmenty biblijne były odczytywane w języku dla wszystkich zrozumiałym. Kiedy bowiem w Kościele czyta się Pismo Święte, przemawia sam Chrystus¹⁰. Równocześnie zalecili celebransowi wygłaszać homilii jako części samej liturgii, mającej wyjaśnić Słowo Boże i ukazać jego aktualność dla życia chrześcijańskiego¹¹. W czterdzieści lat po Soborze *Rok Eucharystii* może być dla wspólnot chrześcijańskich dobrą okazją do *zweryfikowania tego aspektu*. Nie wystarcza bowiem odczytywanie fragmentów biblijnych w języku zrozumiałym, jeśli nie jest ono poprzedzone odpowiednim przygotowaniem, pobożnym wysłuchaniem, medytacyjnym milczeniem, jakie są konieczne, by Słowo Boże dotknęło życia i je oświeciło.

«Poznali Go przy łamaniu chleba» (por. Łk 24, 35)

14. Znamienne jest, że dwaj uczniowie z Emaus, odpowiednio przygotowani przez słowa Pana, rozpoznali Go przy stole po prostym geście «łamania

⁹ Por. n. 51.

¹⁰ Por. tamże, 7.

¹¹ Por. tamże, 52.

chleba». Kiedy już umysły zostały oświecone i serca rozgrzane, «przemawiają» znaki. Cała Eucharystia sprawowana jest w dynamicznym kontekście znaków, które niosą w sobie bogate, jasne przesłanie. To właśnie przez znaki tajemnica niejako odsłania się przed oczami wierzącego.

Jak podkreśliłem w Encyklice *Ecclesia de Eucharistia*, ważne jest, aby żaden wymiar Najświętszego Sakramentu nie był pominięty. Zawsze bowiem obecna jest w człowieku pokusa, by zredukować Eucharystię do ludzkich wymiarów, podczas gdy w rzeczywistości *to on winien otworzyć się na wymiary tajemnicy*. «Eucharystia jest zbyt wielkim darem, ażeby można było tolerować dwuznaczności i umniejszenia»¹².

15. Nie ulega wątpliwości, że najbardziej oczywistym wymiarem Eucharystii jest uczta. Eucharystia narodziła się w wieczór Wielkiego Czwartku w kontekście wieczerzy paschalnej. Dlatego w jej strukturę wpisany jest sens uczty: «Bierzcie i jedzcie... Następnie wziął kielich i... dał im mówiąc: Pijcie z niego wszyscy...» (Mt 26, 26-27). Ten aspekt dobrze wyraża relację komunii, którą Bóg pragnie nawiązać z nami i którą my sami winniśmy rozwijać w naszych wzajemnych stosunkach.

Nie można jednak zapominać, że uczta eucharystyczna ma też i przede wszystkim *wymiar ofiarniczy*¹³. W niej Chrystus przedkłada nam na nowo *ofiary spełnioną raz na zawsze na Golgocie*. Choć jest w niej obecny jako *zmartwychwstały*, nosi znaki swej męki, której «pamiętką» jest każda Msza św., jak nam przypomina liturgia aklamacją po konsekracji: «Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, wyznajemy Twoje zmartwychwstanie...». Uobecniając przeszłość, Eucharystia równocześnie *kieruje nas ku przyszłości - ku ostatecznemu przyjsciu Chrystusa* na końcu dziejów. Ten aspekt «eschatologiczny» nadaje Sakramentowi Eucharystii porywającą siłę, która pozwala iść drogą chrześcijańską z nadzieją.

¹² N. 10: AAS 95 (2003), 439.

¹³ Por. tamże, n. 10: AAS 95 (2003), 439; Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, Instr. *Redemptionis Sacramentum* o pewnych rzeczach dotyczących Najświętszej Eucharystii, których należy przestrzegać i unikać (25 marca 2004), 38; L'Ossevatore Romano (24 kwietnia 2004), dodatek.

«Oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni...» (Mt 28, 20)

16. Wszystkie te wymiary Eucharystii łączą się w aspekcie, który bardziej niż jakikolwiek inny wystawia na próbę naszą wiarę: *jest to tajemnica «realnej» obecności*. Zgodnie z całą tradycją Kościoła wierzymy, że pod postaciami eucharystycznymi jest rzeczywiście obecny Jezus. Jest to obecność - jak wymownie wyjaśnił papież Paweł VI - którą nazywa się «realną» nie przez wykluczenie, tak jakby inne formy obecności nie były realne, ale przez antonomazję, gdyż jej mocą cały Chrystus staje się istotowo obecny w rzeczywistości swego ciała i krwi¹⁴. Dlatego wiara wymaga, byśmy w obliczu Eucharystii mieli świadomość, że stajemy przed samym Chrystusem. Właśnie Jego obecność nadaje innym wymiarom - uczy, pamiątki Paschy, antycypacji eschatologicznej - znaczenie, które daleko wykracza poza samą tylko symbolikę. Eucharystia jest tajemnicą obecności, przez którą spełnia się w najwzniolejszy sposób obietnica Jezusa, że pozostanie z nami aż do skończenia świata.

Celebrować, adorować, kontemplować

17. Eucharystia to wielka tajemnica! Tajemnica, którą trzeba przede wszystkim *dobrze celebrować*. Trzeba, aby Msza św. zajmowała centralne miejsce w życiu chrześcijan i aby każda wspólnota dokładała wszelkich starań dla jej uroczystego celebrowania, zgodnie z ustalonymi normami, z udziałem ludu, korzystając z posługi różnych osób wypełniających zadania dla nich przewidziane, i z poważną troską o zachowanie sakralnego charakteru, którym powinien odznaczać się *śpiew i muzyka liturgiczna*. Konkretnym zobowiązaniem na ten Rok Eucharystii, mogłoby być dokładne przestudiowanie przez każdą wspólnotę parafialną «*Ogólnego wprowadzenia do Mszału Rzymskiego*». Najlepszą zaś drogą wprowadzania w misterium zbawienia urzeczywistnianego w świętych «znakach» pozostaje wierne uczestniczenie w wydarzeniach roku liturgicznego. Pasterze niech gorliwie podejmą tę *katechezę «mistagogiczną»*, tak drogą Ojcom Kościoła, która pozwala odkryć znaczenie gestów i słów liturgii, pomagając wiernym przejść od znaków do tajemnicy i włączyć w nią całe swe życie.

¹⁴ Por. Enc. *Mysterium fidei* (3 sierpnia 1965), 39; AAS 57 (1965), 764; Święta Kongregacja Obrzędów, Instr. *Eucharisticum mysterium* o kulcie Tajemnicy Eucharystii (25 maja 1967), 9; AAS 59 (1967), 547.

18. W szczególności trzeba pielęgnować, zarówno podczas celebrowania Mszy św., jak i w kulcie eucharystycznym poza Mszą św., *żywą świadomość rzeczywistej obecności Chrystusa*, dbając o to, by dawać jej świadectwo tonem głosu, gestami, sposobem poruszania się, całym zachowaniem. W związku z tym normy przypominają - i ja sam miałem ostatnio okazję to potwierdzić¹⁵ - wagę, jaką należy przyznać chwilom milczenia czy to w celebracji, czy w czasie adoracji eucharystycznej. Jednym słowem, konieczne jest, aby całej postawie względem Eucharystii, zarówno szafarzy jak i wiernych towarzyszył najwyższy szacunek¹⁶. Obecność Jezusa w tabernakulum winna stanowić jakby *biegun przyciągania* dla coraz większej liczby dusz w Nim zakochanych, zdolnych przez długi czas słuchać Jego głosu i niemal odczuwać bicie Jego serca. «Skosztujcie i zobaczcie, jak dobry jest Pan!» (Ps 34 [33], 9).

Niech wspólnoty zakonne i parafialne podejmą szczególne zobowiązanie do *adoracji eucharystycznej poza Mszą św.* Pozostawajmy długo na klęczkach przed Jezusem Chrystusem obecnym w Eucharystii, wynagradzając naszą wiarą i miłością zaniedbania, zapomnienie, a nawet zniewagi, jakich nasz Zbawiciel doznaje w tylu miejscach na świecie. W adoracji pogłębiajmy naszą osobistą i wspólnotową kontemplację, posługując się modlitewnikami, które czerpią inspirację ze Słowa Bożego i z doświadczenia licznych dawnych i współczesnych mistyków. Także różaniec, pojmowany w jego głębokim znaczeniu biblijnym i chrystocentrycznym, na które zwróciłem uwagę w Liście apostołskim *Rosarium Virginis Mariae*, stanie się szczególnie odpowiednim sposobem kontemplacji eucharystycznej, realizowanej razem z Maryją i w Jej szkole¹⁷.

Niech w tym roku szczególnie żarliwie będzie przeżywana uroczystość Bożego Ciała z tradycyjną procesją. Wiara w Boga, który poprzez Wcielenie stał się naszym towarzyszem drogi, niech będzie głoszona wszędzie, a zwłaszcza na naszych ulicach i pośród naszych domów; niech to będzie wyrazem naszej wdzięcznej miłości i niewyczerpanym źródłem błogosławieństwa.

¹⁵ Por. List apost. *Spiritus et Sponsa* na XL rocznicę Konstytucji *Sacrosanctum Concilium* o liturgii świętej (4 grudnia 2004), 13: AAS 96 (2004), 425.

¹⁶ Por. Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, Instr. *Redemptionis Sacramentum* o pewnych rzeczach dotyczących Najświętszej Eucharystii, których należy przestrzegać i unikać (25 marca 2004): L'Osservatore Romano (24 kwietnia 2004), dodatek.

¹⁷ Por. tamże, 137, l. c., s. 7.

III EUCHARYSTIA ŹRÓDŁEM I OBJAWIENIEM KOMUNII

«Wytrwajcie we Mnie, a Ja będę trwał w was» (J 15, 4)

19. Na prośbę uczniów z Emaus, by pozostał «z» nimi, Jezus odpowiedział darem o wiele większym: przez Sakrament Eucharystii pozostał «w» nich. Przyjęcie Eucharystii jest wejściem w głęboką komunię z Jezusem. «Wytrwajcie we Mnie, a Ja będę trwał w was» (J 15, 4). Ta relacja wewnętrznego «trwania» w sobie nawzajem, *pozwala nam antycypować w jakiś sposób niebo na ziemi*. Czyż nie jest to największym pragnieniem człowieka? Czyż nie to było zamierzeniem Boga realizującego w dziejach swój plan zbawienia? Bóg sprawił, że serce człowieka odczuwa «głód» Jego Słowa (por. Am 8, 11), głód, który zaspokoi tylko pełne zjednoczenie z Nim. Komunia eucharystyczna jest nam dana, byśmy «sycili się» Bogiem na tej ziemi w oczekiwaniu na pełne zaspokojenie w niebie.

Jeden chleb, jedno ciało

20. Jednak tej szczególnej bliskości, jaka urzeczywistnia się «w komunii» eucharystycznej, nie można właściwie rozumieć ani w pełni przeżywać poza komunią kościelną. Wielokrotnie podkreślałem to w Encyklice *Ecclesia de Eucharistia*. Kościół jest ciałem Chrystusa: idzie «z Chrystusem» w takiej mierze, w jakiej pozostaje relacji «do Jego ciała». Chrystus tworzy tę jedność przez wylanie Ducha Świętego. A On sam nie przestaje jej umacniać przez swoją eucharystyczną obecność. Istotnie, to właśnie jeden Chleb eucharystyczny czyni nas jednym ciałem. Stwierdza to apostoł Paweł: «Ponieważ jeden jest chleb, przeto my, liczni, tworzymy jedno Ciało. Wszyscy bowiem bierzemy z tego samego chleba» (1 Kor 10, 17). W tajemnicy Eucharystii Jezus buduje Kościół jako komunie, zgodnie z najwyższym wzorem przywołanym w modlitwie arcykapłańskiej: «Jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał» (J 17, 21).

21. Jeśli Eucharystia jest *źródłem* jedności Kościoła, jest ona także jej najlepszym przejawem. Eucharystia jest *epifanią komunii*. Dlatego Kościół stawia warunki dopuszczenia do pełnego udziału w celebracji eucharystycznej¹⁸. Róż-

¹⁸ Por. Jan Paweł II, Enc. *Ecclesia de Eucharistia* (17 kwietnia 2003), 44: AAS 95 (2003), 462; Kodeks Prawa Kanonicznego, kan. 908; Kodeks Kanonów Kościołów Wschodnich, kan. 702; Papieska Rada ds. Popierania Jedności Chrześcijan, Dyrektorium ekumeniczne (25 marca 1993), 122-125, 129-131: AAS 85 (1993), 1086-1089; Kongregacja Nauki Wiary, List *Ad exsequendam* (18 maja 2001): AAS 93 (2001), 786.

ne ograniczenia winny nas skłonić do coraz lepszego uświadamiania sobie, *jak wymagająca jest komunია, której oczekuje od nas Jezus*. Jest to jedność hierarchiczna, oparta na świadomości różnych ról i posług, stale potwierdzana również w modlitwie eucharystycznej przez wspomnianie Papieża i biskupa diecezjalnego. Jest to komunია braterska, podtrzymywana przez «duchowość komunii», która nas skłania do wzajemnego otwarcia się na siebie, do miłości, zrozumienia i przebaczenia¹⁹.

«Jeden duch i jedno serce» (Dz 4, 32)

22. W każdej Mszy św. jesteśmy wzywani, by zmierzyć się z ideałem komunii, który księga Dziejów Apostolskich przedstawia jako wzór dla Kościoła wszystkich czasów. Jest to Kościół zebrany wokół Apostołów, powołany przez Słowo Boże, zdolny do wzajemnego dzielenia się nie tylko dobrami duchowymi, ale również dobrami materialnymi (por. Dz 2, 42-47; 4, 32-35). W tym Roku Eucharystii Pan zachęca nas, byśmy zbliżyli się możliwie jak najbardziej do tego ideału. Należy ze szczególnym zaangażowaniem przeżywać momenty wskazane już przez liturgię w odniesieniu do «Mszy św. Stacyjnej», którą biskup celebrytuje w katedrze ze swoimi prezbiterami i diakonami, z udziałem całego Ludu Bożego. To jest główne «objawienie się» Kościoła²⁰. Będzie jednak rzeczą godną pochwały znalezienie *innych znamiennych okazji*, również na szczeblu parafii, do tego, aby wzrastało poczucie komunii, czerpiąc z celebracji eucharystycznej nowy zapach.

Dzień Pański

23. Moim głębokim pragnieniem jest, by w tym roku zwrócono szczególną uwagę na ponowne odkrywanie i przeżywanie w pełni niedzieli jako dnia Pańskiego i dnia Kościoła. Cieszyłbym się bardzo, gdyby ponownie zostało rozważone to, co napisałem w Liście apostolskim *Dies Domini*: «Właśnie bowiem podczas niedzielnej Mszy św. chrześcijanie szczególnie mocno przeżywają to, czego doświadczyli Apostołowie wieczorem w dniu Paschy, gdy Zmartwychwstały objawił się im wszystkim, zgromadzonym w jednym miejscu (por. J 20, 19). W tej niewielkiej wspólnotcie uczniów, stanowiącej załóżkę Kościoła, był w pewien sposób obecny Lud Boży wszystkich czasów»²¹.

¹⁹ Jan Paweł II, List apost. *Novo millennio ineunte* (6 stycznia 2001), 43: AAS 93 (2001), 297.

²⁰ Por. Sobór Wat. II, Konst. o liturgii świętej *Sacrosanctum Concilium*, 41.

²¹ N. 33: AAS 90 (1998), 733.

Niech kapłani w swojej pracy duszpasterskiej w tym roku łaski, poświęcą *jeszcze większą uwagę Mszy św. niedzielnej*, jako celebracji, w której wspólnota parafialna spotyka się w jedności ducha i w której zazwyczaj uczestniczą także różne grupy, ruchy, stowarzyszenia.

IV EUCHARYSTIA POCZĄTKIEM I PROGRAMEM «MISJI»

«W tej samej godzinie wybrali się...» (Łk 24, 33)

24. Rozpoznawszy Pana, dwaj uczniowie z Emaus «w tej samej godzinie wybrali się» (Łk 24, 33), aby przekazać to, co zobaczyli i usłyszeli. Kiedy naprawdę doświadczyło się Zmartwychwstałego, pożywając Jego Ciało i Jego Krew, nie można zatrzymać tylko dla siebie przeżywanej radości. Spotkanie z Chrystusem, stale pogłębiane w eucharystycznej bliskości, wzbudza w Kościele i w każdym chrześcijaninie *pilną potrzebę dawania świadectwa i ewangelizowania*. Zwróciłem na to uwagę w homilii, w której zapowiedziałem Rok Eucharystii, nawiązując do słów św. Pawła: «Ileokroć bowiem spożywacie ten chleb i pijecie kielich, śmierć Pana głosicie, aż przyjdzie» (1 Kor 11, 26). Apostoł dostrzega ścisły związek między uczcą a głoszeniem: wejść w komunię z Chrystusem w pamiętce Paschy oznacza równocześnie poczuć się zobowiązanym do stania się misjonarzem wydarzenia, które ten obrzęd uobecnia²². Rozesłanie po Mszy św. to *nakaz*, który pobudza każdego chrześcijanina do zaangażowania w szerzenie Ewangelii i ożywianie społeczeństwa duchem chrześcijańskim.

25. Do tej misji Eucharystia daje nie tylko siłę wewnętrzną, ale również - poniekąd - «*program*». Jest ona bowiem pewnym sposobem bycia, który chrześcijanin przejmuje od Jezusa, a przez jego świadectwo ma promieniować na społeczeństwo i kulturę. Aby do tego doszło, każdy wierny musi przyswoić sobie w medytacji osobistej i wspólnotowej wartości, jakie wyraża Eucharystia, postawy, jakie podpowiada, życiowe zamiary, jakie wzbudza. Dlaczego nie mielibyśmy w tym widzieć *szczególnego zadania*, jakie niesie w sobie *Rok Eucharystii*?

²² Por. Homilia w uroczystość Najśw. Ciała i Krwi Chrystusa (22 czerwca 2004), L'Ossevatore Romano, wyd. pol., n. 9 (266) 2004, s. 19.

Czynić dzięki

26. Zasadniczy element tego «programu» zawiera się już w samym znaczeniu wyrazu «eucharystia»: dziękczynienie. W Jezusie, w Jego ofercie, w Jego bezwarunkowym «tak» wobec woli Ojca jest «tak», «dzięki» i «amen» całej ludzkości świata. Kościół ma przypominać ludziom tę wielką prawdę. Jest to naglące zadanie przede wszystkim w naszej zsekularyzowanej kulturze, która zapomina o Bogu a umacnia próżne przekonanie o samowystarczalności człowieka. Wcielanie programu eucharystycznego w codzienność, tam, gdzie się pracuje i żyje - w rodzinie, w szkole, w fabryce, w różnorodnych warunkach życia - oznacza między innymi dawanie świadectwa, że *rzeczywistości ludzkiej egzystencji nie można uzasadnić bez odniesienia do Stwórcy: «Stworzenie bowiem bez Stwórcy ginie»²³*. To transcendentne odniesienie, które zobowiązuje nas do nieustannego «dziękczynienia» - właśnie do postawy eucharystycznej - za to, co posiadamy i czym jesteśmy, nie umniejsza właściwej autonomii rzeczywistości ziemskich²⁴, ale ją uzasadnia w sposób najbardziej autentyczny, umieszczając ją równocześnie w jej słusznych granicach.

W tym *Roku Eucharystii* chrześcijanie winni dołożyć starań, by z większą mocą dawać świadectwo o obecności Boga w świecie. Nie lękajmy się mówić o Bogu i z dumą nosić znaki wiary. «Kultura Eucharystii» rozwija kulturę dialogu, która z niej czerpie swą siłę i pokarm. Błędem jest uważać, że publiczne odniesienie do wiary mogłoby naruszyć słuszną autonomię państwa i instytucji cywilnych, czy nawet rodzić postawy nietolerancji. Jeśli w historii nie obeszło się bez błędów w tej dziedzinie również ze strony wierzących, jak o tym przypomniałem przy okazji Jubileuszu, nie należy ich przypisywać «chrześcijańskim korzeniom», ale niekonsekwencji chrześcijan względem własnych korzeni. Kto nauczy się «składać dziękczynienie» na wzór ukrzyżowanego Chrystusa, może stać się męczennikiem, ale nigdy nie będzie prześladowcą.

Droga solidarności

27. Eucharystia nie jest tylko wyrazem komunii w życiu Kościoła; jest ona również *programem solidarności* dla całej ludzkości. Kościół stale odnawia

²³ Sobór Wat. II, Konst. duszp. o Kościele w świecie współczesnym *Gaudium et spes*, 36.

²⁴ Por. tamże.

w celebracji eucharystycznej swą świadomość, że jest «znakiem i narzędziem» nie tylko wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem, ale także jedności całego rodzaju ludzkiego²⁵. Każda Msza św., nawet kiedy celebruje się ją w ukryciu i w najbardziej zapomnianym zakątku ziemi, nosi zawsze zamię uniwersalności. Chrześcijanin, który uczestniczy w Eucharystii, uczy się z niej być *rzecznikiem komunii, pokoju, solidarności* we wszystkich okolicznościach życia. Rozdarty obraz naszego świata, który wszedł w nowe tysiąclecie z widmem terroryzmu i tragedii wojny, bardziej niż kiedykolwiek wzywa chrześcijan, by przeżywali Eucharystię jako *wielką szkołę pokoju*, gdzie formują się mężczyźni i kobiety, którzy na różnych szczeblach zaangażowania w życie społeczne, kulturalne, polityczne działają na rzecz rozwijania dialogu i komunii.

W służbie najmniejszych

28. Chciałbym zwrócić uwagę na jeszcze jeden aspekt, który w znacznej mierze przesądza o autentycznym uczestnictwie w Eucharystii celebrowanej we wspólnocie: chodzi o to, czy jest ona bodźcem do *czynnego zaangażowania w budowę społeczeństwa bardziej sprawiedliwego i braterskiego*. W Eucharystii nasz Bóg ukazał najwyższą formę miłości, odwracając wszystkie kryteria panowania, które zbyt często dominują w ludzkich relacjach, i radykalnie potwierdzając kryterium służby: «Jeśli ktoś chce być pierwszym, niech będzie ostatnim ze wszystkich i sługą wszystkich» (Mk 9, 35). Nie przypadkiem w Ewangelii św. Jana nie znajdujemy relacji o ustanowienia Eucharystii, ale jest tam scena «umywania nóg» (por. J 13, 1-20): pochylając się, by umyć nogi swym uczniom, Jezus niedwuznacznie wyjaśnia sens Eucharystii. Św. Paweł ze swej strony wyraźnie podkreśla, że nie jest godziwa celebracja eucharystyczna, w której brakuje blasku miłości, potwierdzonej konkretnym świadectwem dzielenia się z najuboższymi (por. 1 Kor 11, 17-22. 27-34).

Czyż zatem nie można by *Roku Eucharystii* uczynić okresem, w którym wspólnoty diecezjalne i parafialne w sposób szczególnie postarają się zaradzić czynną braterską pomocą którejs z tak licznych form ubóstwa na naszym świecie? Mam tu na myśli tragedię głodu, który dręczy setki milionów istot ludzkich, mam na myśli choroby nękające kraje na drodze rozwoju, samotność starców, trudności przeżywane przez bezrobotnych,

²⁵ Por. Sobór Wat. II, Konst. dogm. o Kościele *Lumen gentium*, I.

przeciwności losu znoszone przez emigrantów. Są to nieszczęścia, które dotykają też – chociaż w innej mierze – regiony zamożniejsze. Nie możemy się ludzić: tylko po wzajemnej miłości i trosce o potrzebujących zostaniemy rozpoznani jako prawdziwi uczniowie Chrystusa (por. J 13, 35; Mt 25, 31-46). To właśnie jest kryterium, wedle którego będzie mierzona autentyczność naszych celebracji eucharystycznych.

Zakończenie

29. *O Sacrum Convivium, in quo Christus sumitur!* [O Święta Uczto, w której przyjmuje się Chrystusa!] Inicjatywa Roku Eucharystii rodzi się ze zdumienia, jakie budzi się w Kościele przed tą wielką Tajemnicą. To zdumienie nieustannie ogarnia moją duszę. Z niego zrodziła się Encyklika *Ecclesia de Eucharistia*. Uważam za wielką łaskę dwudziestego siódmego roku posługi Piotrowej, który wkrótce rozpocznie, możliwość wezwania teraz całego Kościoła do kontemplowania, wielbienia, adorowania w najszczególniejszy sposób tego niewysłowionego Sakramentu. Niech *Rok Eucharystii* będzie dla wszystkich cenną okazją do uświadczenia sobie na nowo tego, jak niezrównany skarb Chrystus powierzył swemu Kościołowi. Niech pobudza do celebrowania jej w sposób żywszy, i bardziej świadomy, a z tego niech wypływa życie chrześcijańskie przemienione miłością.

W tej perspektywie będzie można realizować liczne inicjatywy, według rozważania Pasterzy Kościołów lokalnych. *Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów* zadba o dostarczenie w tym względzie stosownych wskazań i propozycji. Nie oczekuję jednak czynienia rzeczy nadzwyczajnych, ale tego, by wszystkie inicjatywy cechowało głębokie przeżycie duchowe. Gdyby owocem tego Roku było choćby tylko ożywienie we wszystkich wspólnotach chrześcijańskich sprawowania Mszy św. niedzielnej i poświęcenia więcej czasu i uwagi adoracji eucharystycznej poza Mszą świętą, to ten Rok łaski spełniłby pokładane w nim nadzieje. W każdym razie dobrą jest rzeczą mierzyć wysoko, nie zadowalając się miernością, bo wiemy, że zawsze możemy liczyć na pomoc Bożą.

30. Wam, drodzy *Bracia w biskupstwie*, powierzam ten Rok, pewny, że przyjmiecie moje wezwanie z całym apostołskim zapałem.

Wy, *kapłani*, którzy każdego dnia powtarzacie słowa konsekracji, jako świadkowie i głosiciele tego wielkiego cudu miłości, dokonującego się w waszych rękach, otwórzcie się na łaskę tego specjalnego Roku, sprawując

codziennie Mszę św. z radością i zapałem, takimi jak za pierwszym razem, i chętnie trwając na modlitwie przed tabernakulum.

Niech będzie to Rok łaski dla was, *diakoni*, którzy bezpośrednio jesteście włączeni w posługę słowa i służbę ołtarza. Także dla was, *lektorzy, akolici, nadzwyczajni szafarze Komunii świętej*: miejcie żywą świadomość daru, jaki otrzymujecie przez powierzoną wam służbę dla godnego celebrowania Eucharystii.

W szczególności zwracam się do was, *przyszli kapłani*: w życiu seminaryjnym starajcie się doświadczać, jak dobrze jest nie tylko codziennie uczestniczyć we Mszy św., ale również prowadzić długi dialog z Jezusem Eucharystią.

Wy, *osoby konsekrowane*, powołane przez samą swoją konsekrację do intensywnej kontemplacji, pamiętajcie, że Jezus w tabernakulum oczekuje, by napęlić wasze serca tym głębokim doświadczeniem Jego przyjaźni, która jako jedyna może nadać sens i pełnię waszemu życiu.

Wy wszyscy, *wierni*, odkrywajcie na nowo dar Eucharystii jako światło i moc dla waszego codziennego życia w świecie, w wykonywaniu waszych zawodów i w różnych sytuacjach. Przede wszystkim odkrywajcie go, żyjąc w pełni pięknem i misją rodziny.

I wreszcie, wiele oczekuję od was, *młodzi*, ponawiając zaproszenie na Światowy Dzień Młodzieży w Kolonii. Wybrany temat - «*Przybyliśmy oddać Mu pokłon*» (Mt 2, 2) - szczególnie się nadaje, by zasugerować wam właściwą postawę w przeżywaniu tego Eucharystycznego Roku. Przyniescie na spotkanie z Jezusem ukrytym w Eucharystii cały entuzjizm waszego młodego wieku, waszej nadziei, waszej zdolności miłowania.

31. Przed naszymi oczyma stają przykłady świętych, którzy w Eucharystii znaleźli pokarm na swą drogę doskonałości. Ileż razy wruszali się do łez, doświadczając tak wielkiej tajemnicy, i nieopisanej radości «oblubieńczej» przed Sakramentem Ołtarza. Niech nam pomaga przede wszystkim Najświętsza Dziewica, która całym swoim życiem ucieleśniała tajemnicę Eucharystii. «Kościół, patrząc na Maryję jako na swój wzór, jest wezwany do Jej naśladowania także w odniesieniu do Najświętszej Tajemnicy»²⁶. Chleb eucharystyczny,

²⁶ Jan Paweł II, Enc. *Ecclesia de Eucharistia* (17 kwietnia 2003), 53: AAS 95 (2003), 469.

który przyjmujemy, jest niepokalanym ciałem Jej Syna: «*Ave verum corpus natum de Maria Virgine*». Niech w tym Roku łaski Kościół, wspierany przez Maryję, z nowym zapałem podejmuje swą misję i coraz bardziej rozpoznaje w Eucharystii źródło i szczyt całego swego życia.

Niech wszystkich obejmie moje Błogosławieństwo, niosące łaskę i radość.

Jan Paweł II, pape.

Z Watykanu, dnia 7 października 2004, we wspomnienie Najświętszej Maryi Panny Różańcowej, w dwudziestym szóstym roku mojego Pontyfikatu.

Źródło: Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie (1/2005)

EPISKOPAT POLSKI

KOMUNIKAT Z 330. ZEBRANIA PLENARNEGO KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

Po dorocznych rekolekcjach Księży Biskupów odbyło się 330. zebranie plenarne Konferencji Episkopatu Polski. Obradami kierował ks. abp Józef Michalik, przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski; uczestniczył w nich także Nuncjusz Apostolski w Polsce ks. abp Józef Kowalczyk. Biskupi zajęli stanowisko w następujących kwestiach:

1. W związku z ogłoszonym przez Ojca Świętego Jana Pawła II Rokiem Eucharystii biskupi omówili odnoszący się do niego program duszpasterski. Ksiądz Prymas przedstawił założenia Roku Eucharystycznego w Polsce, ze szczególnym uwzględnieniem Warszawy. Z tematyką Eucharystii wiązała się też refleksja nad normami liturgicznymi dotyczącymi kultu Najświętszego Sakramentu i udzielania Komunii św. Dyskusja ta będzie kontynuowana.

2. Wiele uwagi poświęcili biskupi sprawie troski o rodzinę, obronie życia nienarodzonych i coraz ostrzej postrzeganemu problemowi fizycznej egzystencji Narodu Polskiego. Biskupi negatywnie oceniają bezprecedensową ingerencję Komitetu Praw Człowieka ONZ w ustawodawstwo naszego kraju poprzez wydanie zaleceń, które w praktyce prowadzą do odbierania dzieciom nienarodzonym ich podstawowego prawa do życia. Z głęboką dezaprobatą odnoszą się do wniesionego ostatnio pod obrady polskiego Sejmu, pomimo wielu protestów społecznych, projektu ustawy o świadomym rodzicielstwie. Projekt ten jest sprzeczny z elementarnymi zasadami moralnymi i obywatelską odpowiedzialnością za przyszłość Narodu. Żadna władza ludzka nie ma prawa naruszać norm moralnych zapisanych przez Stwórcę w naturze człowieka. Biskupi zwracają się z apelem do polskich parlamentarzystów o odrzucenie projektu tej ustawy, jako sprzecznej z powszechnie uznanymi normami moralnymi a także z polską racją stanu.

3. Episkopat Polski patrzy z uwagą na rozwój sytuacji po wyborach prezydenckich na Ukrainie. Każdy naród ma naturalne prawo do wolnego decydowania o sobie. Biskupi wyrażają nadzieję, że bliski nam naród ukraiński będzie mógł swobodnie określić swoją tożsamość narodową w duchu prawdy, demokracji i sprawiedliwości. Konferencja Episkopatu postanowiła też wystąpić do Stolicy Apostolskiej z prośbą o ogłoszenie św. Wojciecha współpa-

tronem Europy. Jako święty niepodzielonego jeszcze Kościoła może się On przyczynić do jedności chrześcijańskiego Wschodu i Zachodu. Biskupi modlili się za wszystkich Polaków mieszkających na Wschodzie a także licznych kapłanów prowadzących tam duszpasterstwo, wyrażając również troskę o sprawy bytowe wspólnot, w których posługują. Oprócz daru modlitwy przejawem tej troski będzie m.in. zapowiedziana na II niedzielę Adwentu (5 grudnia br.) zbiórka funduszy na pomoc dla Kościoła katolickiego na Wschodzie.

4. W okresie rekolekcyjnego skupienia przed Tronem Królowej Polski biskupi ogarniali serdeczną modlitwą nie tylko wewnętrzne problemy Kościoła, lecz także sprawy ważne dla Narodu i Rzeczypospolitej. W związku z trwającym Jubileuszem 350. rocznicy Obrony Jasnej Góry polecali Królowej Polski sprawę ochrony Narodu przed groźnymi niebezpieczeństwami. Nie tylko bolesne problemy społeczne, takie jak: bieda i bezrobocie, ale także poważne zagrożenia moralne, szczególnie wobec młodego pokolenia, zalewają nas dzisiaj zewsząd jakby nowy potop w wymiarze moralnym i etycznym.

5. W przededniu uroczystości Niepokalanego Poczęcia NMP, zbiegającej się w tym roku ze 150. rocznicą ogłoszenia dogmatu o Niepokalanym Poczęciu, biskupi dziękują Bożej Opatrzności za pobożność maryjną w Narodzie Polskim i zawierają Maryi Niepokalanej wszystkie inicjatywy duszpasterskie zmierzające do zachowania czystości naszych obyczajów. W rozpoczynającym się czasie Adwentu biskupi modlą się za wszystkich wiernych w Polsce i naszych Rodaków za granicą prosząc o dar pogłębionego chrześcijańskiego życia, obfitość dobrych postanowień oraz owocne rekolekcje adwentowe i błogosławią wszystkie modlitwy oraz święteczne dzieła miłości.

*Podpisali Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi polscy zgromadzeni
na 330. zebraniu plenarnym Konferencji Episkopatu Polski*

Częstochowa, 26 listopada 2004 r.

BISKUP SIEDLECKI

W TAJEMNICY NIEPOKALANEJ PEŁNIA NOWEGO STWORZENIA

*List pasterski na Uroczystość Niepokalanej Poczęcia
Najświętszej Maryi Panny, w 150 rocznicę ogłoszenia dogmatu.*

Wprowadzenie

W tym roku przypada 150 rocznica ogłoszenia dogmatu o Niepokalnym Poczęciu Najświętszej Maryi Panny.

To jeden z dogmatów Kościoła Katolickiego ogłoszonych stosunkowo późno. Jednak już w pierwszych wiekach chrześcijaństwa istniało przekonanie o wyjątkowej niewinności Maryi i jej wolności od grzechu ze względu na macierzyńską relację do Syna Bożego. Ojcowie Kościoła nazywali Ją czystą, bez skazy, niewinną.

Dogmat o Niepokalnym Poczęciu został ogłoszony przez Papieża Piusa IX 8 grudnia 1854 r. bullą „Ineffabilis Deus”. Wyraża on prawdę, że Maryja od momentu swojego poczęcia została zachowana nie tylko od wszelkiego grzechu, ale również od dziedziczonego przez nas wszystkich grzechu pierworodnego. Pius IX sformułował to w następujący sposób: «Powagą Pana Naszego Jezusa Chrystusa, świętych Apostołów Piotra i Pawła oraz Naszą ogłaszamy, orzekamy i określamy, że nauka, która utrzymuje, iż Najświętsza Maryja Panna od pierwszej chwili swego poczęcia – mocą szczególnej łaski i przywileju wszechmocnego Boga, mocą przewidzianych zasług Jezusa Chrystusa, Zbawiciela rodzaju ludzkiego – została zachowana nietknięta od wszelkiej zmyły grzechu pierworodnego, jest prawdą przez Boga objawioną i dlatego wszyscy wierni powinni w nią wytrwale i bez wahania wierzyć».

Podczas objawień w Lourdes, w cztery lata po ogłoszeniu dogmatu o Niepokalnym Poczęciu, Maryja przedstawiła się Bernadecie Soubirous imieniem: «Jestem Niepokalane Poczęcie».

Papież Jan Paweł II w szczególny sposób chciał zaznaczyć jubileusz dogmatu. Uroczystość Wniebowzięcia NMP spędził w Lourdes. W specjalnym oświadczeniu przedstawiciel Watykanu stwierdził iż: „Papież jedzie do Lourdes także po to, by przypomnieć ludziom o Bożej łasce oraz o inicjatywach,

które Bóg podejmował w historii, by ludzie zwrócili się ku Niemu. Punktem zwrotnym w dziejach było wysłanie na grzeszny świat swojego Syna, który narodził się z Dziewicy będącej bez grzechu”.

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia jest świętem, które – odnosząc się do Maryi, Matki Syna Bożego – w pewien sposób wyraża i streszcza także tajemnicę człowieka. Bóg chciał, by człowiek, stworzony przez Niego i na Jego obraz, odpowiadał Bogu przez udział w wypełnieniu planu Boga wobec całego stworzenia. W człowieku-Adamie ta odpowiedź została zaburzona przez grzech. Bóg podjął jednak tę zniekształconą sytuację człowieka, właśnie przez zapowiedź Niewiasty, której Potomek zetrze głowę węży (zob. Rdz 3,15). To właśnie w tym nowym planie Boga umiejscawia się Niepokalane Poczęcie, przez które Bóg przewidział rozwój historii zbawienia.

Maryja, pośród ludzkości podległej grzechowi od czasu Adama i Ewy, jest stworzeniem, w którym ta ludzkość odzyskuje obraz, lepiej: koncepcję właściwego bycia przed Bogiem Stwórcą i przybiera postawę niepokalaną. Maryja jest nowym początkiem, w którym po raz pierwszy od momentu grzechu pierwotnego pojawił się „niepokalany” sposób bycia w sensie egzystencjalnym i w sensie odniesienia (postawy), stworzenia wobec Pana i Stwórcy.

1. Pierwotna koncepcja człowieka w planach Bożych

Bóg w akcie stworzenia, zgodnie ze swoim zamysłem, stworzył człowieka na swój obraz: stworzył go jako mężczyznę i niewiastę. Dał im – jako stałe przyjmowany przez nich dar – zdolność bycia na podobieństwo Boga, to znaczy posiadania w sobie (ale nie z siebie), zdolności „transcendowania” (wychodzenia) ku drugiemu, tzn. komuś innemu, różnemu, istniejącemu w tym samym czasie i posiadającemu tę samą naturę. Sam Bóg, będąc jedynym, nie jest sam, ale w trzech różnych Osobach, tworząc jedyną i niepowtarzalną jedność: Ojciec, Syn i Duch Święty. Człowiek stworzony na obraz Boży otrzymał jako szczególny dar od Boga, w odróżnieniu od wszystkich innych stworzeń, właśnie tę zdolność transcendowania ku drugiemu posiadającemu tę samą naturę, aby mógł tworzyć z nim jedno ciało, tzn. jedność. To wzajemne oddanie było niepodzielne (tzn. przy zachowaniu różności stale dążyło do jedności), całkowite i niczym nieograniczone, jak tylko zależnością od Stwórcy, tzn. tym, że byli obrazem Boga, nie istnieli samoistnie.

Człowiek, mając tę zdolność, mógł wyrażać siebie stając się narzędziem przekazywania życia, naturalnie na ile pozostawał w jedności ze źródłem ży-

cia, którym jest sam Bóg. Człowiek był więc przejawem, wyrazem życia i narzędziem rodzenia w szerokim znaczeniu tych słów, to znaczy zarówno w aspekcie fizycznym rodzenia potomstwa, jak też w sensie doświadczenia tego oddania się jeden drugiemu. W tym całkowitym dawaniu siebie drugiemu, uwarunkowanym jedynie faktem (prawdą) bycia na obraz Boży, objawiała się wierność Boga, który daje życie właśnie tam, gdzie człowiek wchodzi w postawę dawania siebie. Życie więc nie należy do człowieka w sensie absolutnym czy niezależnym. Człowiek jest obdarzony życiem i uzdolniony do przekazywania życia, które Bóg dał i wciąż daje, rodząc (stwarzając) je w każdym momencie relacji z drugim, w której człowiek jest gotowy dać życie dla drugiego. To jest proces rodzenia, stwarzania przez Boga Ojca i stan bycia synem. Im bardziej człowiek dawał siebie drugiemu, tym bardziej realizował prawdę bycia na obraz Boga. Będąc w taki sposób obrazem Boga, reprezentował Go i uobecniał pośród całego stworzenia.

Człowiek żył w stanie podobnym do stanu Boga, to znaczy był *jak Bóg* nie będąc Bogiem. Przeżywał swoje podobieństwo do Boga pod warunkiem, że był obrazem Boga. Oczywiście jest, że nie mógł mieć tej samej jakości egzystencji bez Boga lub poza Nim.

2. Grzech – zniekształcenie pierwotnej koncepcji

W grzechu, który wszedł wskutek uległości wobec kuszenia przez złego ducha, człowiek – obraz Boga, chciał być całkowicie niezależnym od Boga, albo poza Bogiem; chciał być *jak Bóg*, ale bez odpowiadania Bogu, bez związku z Bogiem. Po grzechu i w konsekwencji grzechu, człowiekowi otwały się oczy, odkrył własną nagość, to znaczy zobaczył, że jest pozbawiony tego, co posiadał aż do tego momentu jako coś specyficznego, charakterystycznego tylko dla niego: swojego stanu bycia jedynym stworzeniem na obraz Boży.

Wskutek grzechu człowiek stracił posiadaną zdolność, tę specyfikę, która odnosiła go w sposób jedyny w swoim rodzaju do Boga. Św. Paweł powie, że człowiek został pozbawiony chwały Bożej (zob. Rz 3,23). W konsekwencji grzechu człowiek nie był już tym, który mógł realizować, aktualizować w sobie obraz Boży, to znaczy zdolność, władzę transcendowania ku drugiemu, umiejętność odpowiadania i komunikowania z drugim, by być z nim jedno, by tworzyć jedność i komunie w wielości osób na podobieństwo Trójcy Świętej. Od momentu grzechu człowiek przestał odzwierciedlać w sposób jednoznaczny prawdę, że jest obrazem Boga.

Naturalnie prawda i rzeczywistość, że człowiek został stworzony na obraz i podobieństwo Boga pozostaje w człowieku na zawsze, jednak w grzechu w pewien sposób została zawieszona albo uniemożliwiona, by się objawiać. To, co Bóg zaszczerpił w egzystencji człowieka jako swój obraz nie zostało zabrane człowiekowi, ale człowiek nie mógł więcej wprowadzać w czyn tej swojej możliwości odpowiadania Bogu i drugiemu dla objawienia jedności. Człowiek stał się kimś, kto mimo że ma w sobie tę zdolność, nie może jej aktualizować, realizować. Nosi ją w sobie jako tęsknotę, której nie może sam w pełni zaspokoić czy wyrazić w działaniu. W takiej sytuacji człowiek łatwo zamyka się w sobie i czyni sobie różnego rodzaju bożki według własnego wyobrażenia i na własny użytek.

III Tekst biblijny wyraża to za pomocą terminów opisujących stan nagości i konieczność okrycia się: ... *poznali, że są nadszy; splekli więc gałązki figowe i zrobili sobie przepaski* (Rdz 3,7). Bóg potwierdził tę rzeczywistość, tę egzystencjalną prawdę, że człowiek po grzechu nie jest zdolny do stworzenia jedności z drugim człowiekiem, do transcendowania ku drugiemu na podobieństwo Boga, wskazując na napięcia, jakie będą między ludźmi. Człowiek zamknięty w sobie, chociaż zachowujący zawsze tę cechę (jakość) bycia stworzonym na obraz Boży, nie jest w stanie jej wykorzystać, wprowadzić w działanie, w czyn.

Powód tego „zawieszenia” tkwi w odłączeniu się od Boga i w konsekwencji, w lęku przed nie-byciem, przed utratą czegoś z siebie. Człowiek przeżywa lęk przed drugim, ponieważ stracił pewność, poczucie bezpieczeństwa, gwarancję swojego życia, która była mu dana i zapewniona przez Boga. Naturalnie nie znaczy to, że Bóg zanegował to życie człowieka, ale człowiek nie miał już w samym sobie tej ufności, tego odniesienia do Boga, by móc mieć pewność posiadania życia od Boga. Właśnie dlatego, że temu zaprzeczył.

Ważne jest uświadomienie sobie tego, że po grzechu człowiek nie mógł już podjąć tego, co było rzeczywistością jego bycia na obraz Boży. Nikt z ludzi, noszących w sobie stan człowieka po grzechu, to znaczy bycia pozbawionym chwały Bożej nie mógł odpowiadać – w sensie czystym, niepokalanym, prawdziwym, pełnym – na to, czym był, to znaczy na to, jak został poczęty, kim był od początku swojego istnienia. Nie zmienił się natomiast stosunek Boga do człowieka jako stworzenia, w którym Bóg zawarł swój obraz. Bóg podjął swoje zaangażowanie wobec stworzenia właśnie przez Maryję jako Niepokalaną.

3. Niepokalane Poczęcie – Maryja

Na tle zakreślonej powyżej sytuacji człowieka możemy lepiej dostrzec, czym jest Niepokalane Poczęcie Maryi – *Immaculata Conceptio*. Jest to całkowicie nowy sposób istnienia stworzony przez Boga, przez wyjęcie spod skutków grzechu w celu rodzenia tej nowej koncepcji, czyli życia całkowicie i bezwarunkowo oddanego Bogu i odpowiadającego Bogu – życia na obraz i podobieństwo Boga z całkowitym poddaniem się Bogu.

Niepokalana – nowe stworzenie

Bóg, przewidując dzieło, które miało się wypełnić w Jego Synu, który stał się człowiekiem, dzieło mające na celu odnowienie zniekształconego przez grzech obrazu Boga w człowieku, ustanowił Niepokalane Poczęcie, czyli stworzenie – Maryję. Ona jest wolna od mylnej, złudnej, pochodzącej od szatana koncepcji, która weszła w życie człowieka, pozbawiając go możliwości bycia obrazem, reprezentowania i uobecnienia działania i mocy Boga.

Bóg stworzył więc owo Niepokalane Poczęcie w osobie Maryi, aby mogła odpowiadać Bogu, nie będąc zniekształconą przez żadną inną koncepcję, nie mając żadnej własnej koncepcji. Maryja pozostając wolną – dzięki temu wyjęciu spod grzechu pierwotnego – nie miała żadnej własnej wizji, własnego nastawienia, żadnej własnej pretensji, by być „kimś” poza Bogiem. Inaczej mówiąc, Maryja, zachowując ten stan, jest niedostępna dla złego ducha i jego zakusów; jest całkowicie ukierunkowana na Boga, nie daje możliwości dostępu do siebie szatanowi, który zawsze proponuje człowiekowi „lepsze” rozwiązania, niezależne od Boga.

Maryja jest stworzona i rozpoznaje siebie jako stworzenie, które w pełni akceptuje stan bycia stworzeniem, bycia kimś, kto jest całkowicie zorientowany ku Stwórcy. Maryja aktualizuje swoje bycie stworzeniem nie mając żadnej innej wizji, koncepcji życia. Wie jak być stworzeniem, które odpowiada swojemu Stwórcy; wie jak być odpowiedzią. Maryja nie ma żadnej pretensji, by być „kimś”, zgadza się, by być i świadczyć o tym, że stworzenie poza Bogiem i bez Boga jest „niczym”, w Bogu zaś jest wszystkim. W Bogu wszystko jest dla Niej możliwe, a poza Bogiem wszystko jest niczym albo jest błędem.

W ten sposób, swoim istnieniem Maryja świadczy o koncepcji Boga w stosunku do stworzenia. Jest czystą koncepcją stworzenia, jaką Bóg w stosunku do stworzenia zawsze miał i ma. Jest tą, która stworzeniu przywraca tę czystą koncepcję. Jest więc Matką-Nadzieją nowego stworzenia, rodzącą wśród ludzi właściwe postawy przed Bogiem.

Niepokalana - „TAK” wobec Boga

Maryja została stworzona, by całkowicie być odpowiedzią, by nie mieć żadnej własnej propozycji. Maryja jest jedynie „tak” wobec Boga. W ten sposób potwierdza swoją postawę służebnicy, swoją „nicność” bez Boga.

Kiedy Archanioł Gabriel mówi do Maryi: „Bądź pozdrowiona, pełna łaski”, oznacza to, że obwieszcza Maryi, iż jest przepelniona łaską Boga, którą akceptuje, i że będzie mogła odpowiedzieć na tę łaskę, na tę całkowitą darmość Boga. Greckie określenie *kecharitomene* – pełna łaski oznacza to wszystko, co stało się nieodwołalnie i trwa mocą Boga, a co osoba będąca odbiorcą w sposób przedziwny zaakceptowała i w czym trwa. Maryja jest tym stworzeniem, które potrafi przyjąć łaskę, darmość. Jest uzdolniona do tego, by być terenem, gdzie łaska może spocząć, wziąć w posiadanie mieszkanie, gdzie może rozbić swój namiot (hbr. *shekinah*).

Na wiadomość: *Oto poczniesz i porodzisz syna, nadasz Mu imię Jezus, będzie On wielki i zostanie nazwany Synem Najwyższego*, odpowiedź Maryi brzmi: *Jak to się stanie skoro nie znam męża?* (por. Łk 1,31nn) W ten sposób Maryja wyznaje i rozpoznaje, że jest tą, która nie wie, która nie ma w sobie mocy poczęcia. Nie zna męża, to znaczy nie zna zdolności i mocy ludzkiej, która mogłaby spełnić to, wobec czego staje. Stąd wszystko, co miałyby się w Niej stać, w żadnej mierze nie pochodzi z Niej. Mamy tu do czynienia z paradoksalną sytuacją. Bowiem Syn, którego Maryja ma wydać na świat, pozostając całkowicie tym, który nie od Niej pochodzi, staje się jednocześnie Jej Synem. Dzieje się to właśnie na tyle, na ile Ona uznaje, że jest niczym innym, jak tylko służebnicą, czystą odpowiedzią. W rozpoznaniu siebie jako „nicność”, potrafi w sposób niepokalany przyjąć „wszystko” od Boga. Zostało to wspaniale zilustrowane w głównym witrażu katedry siedleckiej: Maryja stoi z uniesionymi rękoma, z otwartymi dłońmi – poddana Bogu, mówiąca tym gestem: „nie mam niczego dla siebie, nie mam nic do stracenia, jestem gotowa przyjąć wszystko”.

W akcie poczęcia Jezusa, Syna Bożego, nie ma nic z Maryi poza Jej „tak”, poprzez które potwierdza i wyznaje, że potrafi jedynie odpowiedzieć. Maryja nie ma nic swojego, a raczej kładzie swoje „nic” przed Bogiem, żeby przyjąć w sposób niepokalany w to, co jest boskie. Jest to postawa całkowicie przeciwna tej, z jaką ludzie po grzechu stają przed Bogiem.

Maryja od początku swojego istnienia umiała rozróżnić pomiędzy tym, co jest z Jej ludzkiej mocy, a tym, co jest dziełem Boga w Niej. Została uzdolniona do takiego poznania i rozeznania. Była *niepokalana*, nieskalana (za-

chowana) od sięgania po własne poznanie dobra i zła (zob. Rdz 2,17). Dlatego wobec obietnicy, którą otrzymuje od Anioła staje z pytaniem: *Jak to się stanie skoro nie znam męża?* Innymi słowy wiedziała, że nie ma żadnej mocy, by sama mogła wypełnić tę obietnicę. Wszystko, co miało się wypełnić, a co zostało jej zwiastowanie, nie leżało w mocy człowieka, lecz Kogoś innego. Maryja miała udział w dziele Boga na tyle, na ile rozpoznała siebie i uznała za całkowicie bezkonceptyjną i bez własnej mocy, całkowicie czystą i wolną do siebie samym „nic”, wyłącznie służebnicą Pańską, otwartą na wszystko, co Pan zamierzał uczynić. Właśnie jako taka mogła być pełna łaski, wypełniona łaską, darmowym Darem Boga, udzielaniem się Boga. Ona udzieliła siebie (dała do wyłącznej dyspozycji) Bogu. Stąd mogła przyjąć Ducha Świętego a Święte, które się z Niej narodzi będzie nazwane Synem Bożym (por. Łk 1,35).

To, co się w Niej wypełniło było wyłącznie z Boga. W swoim „tak”, uznając siebie za Służebnicę, wyznając, że jest niczym, umiała w sposób całkowity przyjąć wszystko od Boga. W tym, co się w Niej poczęło, co w Niej wzięło początek i co w Niej zamieszkało nie było z Niej co do boskości; natomiast Ona dała całkowicie to, co było nieskalanie ludzkie – dała bezgranicznie siebie. Syn Boży z Niej zrodzony, w Niej, ale nie z Niej poczęty nie był jakimś pomieszaniem tego, co boskie i ludzkie, ale był całkowicie Bogiem i całkowicie człowiekiem. W Jezusie Chrystusie nie było nic, co mogłoby być przypisane przyczynowemu działaniu Maryi, ale On był Jej Synem. Jej działanie polegało jedynie na powiedzeniu „tak”, żeby wydarzyło się wszystko to, co Bóg powiedział, żeby Jego słowo się wypełniło.

Możemy powiedzieć, że mamy do czynienia z pewnym paradoksem. Im bardziej Matka Boża jawi się jako pokorna służebnica, im bardziej widzimy ją jako tę, która wobec obietnicy jest całkowitym „nic”, a więc jest całkowicie w służbie działania Bożego, tym bardziej w Niej i w całym stworzeniu uobecnia się, poczyną się dzieło Boga, owoc działania Boga, poczyną się Bóg sam, jako pierwotny wszelkiego stworzenia (zob. Kol 1,15).

Jezus począł się całkowicie z Ducha Świętego. To poczęcie zaistniało w „miejscu” zupełnie wolnym, dziewiczym, niedotkniętym żadną koncepcją (poczęciem) ludzką. Można odnieść to do wyboru Dawida na króla. Jego wybór nie był uprzedzony żadną ludzką kalkulacją. Dawid był niejako pominięty w przedstawianiu kandydatów na króla. A to właśnie on był przez Boga przewidziany (zob. 1 Sm 16,1-13). Dawid jest figurą Pomazańca Jezusa. Maryja jest tym niepokalanym „terenem”, ciałem, w którym dokonuje się działanie Boga. W tym, co się poczęło nie ma nic ludzkiego, nic, co pochodzi od człowieka, żadnej ludzkiej koncepcji, żadnej wizji człowieka.

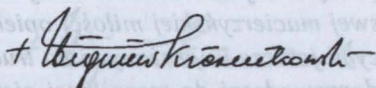
4. Pod krzyżem Syna stajemy się dziećmi Niepokalanej

My, ludzie stworzeni na obraz Boży, ale dotknięci grzechem, stajemy wobec tajemnicy Niepokalanego Poczęcia, by uczyć się przyjmowania Bożej łaski, czyli działania Bożego w nas. To działanie Boga spełniające się wśród codziennych wydarzeń widzianych i przeżywanych w świetle Ewangelii (Dobrej Nowiny), które także nam obwieszcza, że w nas może narodzić się nowy człowiek, to, co jest z Boga. W nas, którzy jesteśmy grzesznymi, musi dokończyć się obumieranie tego, co jest z nas, naszego „starego człowieka”, który chce żyć dla siebie. W Maryi nie było potrzeby, aby to się działo. Ona nie była dla siebie, była nieskalanie bezwarunkowo i bezgranicznie dla Boga. Mimo, że była niepokalanie oddana Bogu, Pan Bóg nie oszczędził Jej tego, co należało i należy się nam, mianowicie to, iż człowiekowi, który zgrzeszył potrzebna jest relacja do krzyża, na którym się umiera. To Ona poszła pod krzyż umierającego Syna, by tam stać się Matką wszystkich powracających do Boga. Ona współcierpiała w sposób niezasłużony, by jako Niepokalana Matka Bożego Syna być także Niepokalaną Matką Kościoła, w którym ci, którzy odkrywają się grzesznikami, mogą stawać się na nowo poczętymi, świętymi. Przyjęła miecz boleści przeszywający Jej duszę, Jej życie i stała pod krzyżem przeżywając to ze względu na nas i dla nas. Tam właśnie staje się dla nas Matką, rodzi nas jako ludzi, którzy uczą się przyjmować Boży zamysł. Bożą wolę w sobie i otwiera przed nami drogę stawania się niepokalanymi, tzn. oddanymi Bogu. Ta tajemnica może i powinna mieć wpływ na życie ludzi, którzy ją poznają i wchodzą w postawę synostwa wobec Maryi Dziewicy-Matki.

Maryja, Niepokalane Poczęcie, Dziewica-Matka jest naszą Matką i wzorem postawy całkowicie niepokalanej i dziewiczej, dlatego równocześnie macierzyńskiej, zorientowanej ku poczęciu „nowego człowieka”. Spełniając wobec nas funkcję Matki, uczy nas odnajdywania właściwego miejsca przed Bogiem, miejsca należnego stworzeniu, coraz mniej zniekształconego, przysłoniętego przez pretensję do bycia kimś, do bycia „panem”, „bogiem”. Uczy nas wartościować nasze działanie przed Bogiem, byśmy mogli otrzymać łaskę odkrycia siebie jako potrzebujących łaski, by było coraz mniej nas, a coraz więcej Boga. Uczy nas nieodrzućcia łaski, która w naszym przypadku jawi się zawsze jako wezwanie i propozycja głębokiego i całkowitego nawrócenia. Maryja pomaga nam odkryć prawdę, Dobrą Nowinę o tym, że Bóg jest zawsze wierny i że jest zaangażowany w swoje stworzenie, by podarować mu wspaniałość Niepokalanego Poczęcia.

Na koniec kieruję słowa zachęty i życzenia, by wpatrywanie się w Maryję i kontemplacja Jej prostoty bycia przed Bogiem jako całkowicie Mu oddanej Służebnicy, było okazją do umacniania w nas nadziei, że także my, noszący na sobie skutki grzechu, jesteśmy wezwani do świętości i czystości życia przed Bogiem. Niech Maryja jako Niepokalana Matka Kościoła przez swoje orędownictwo rodzi nas stale nowymi w oddaniu się Bogu na Jej wzór.

Na kontemplację tajemnicy Niepokalanej wszystkim z serca błogosławię

Biskup Siedlecki

Siedlce, 28 listopada 2004 r.

W I Niedzielę Adwentu

Do wykorzystania przez Duszpasterzy według uznania.

DEKRET

ustanawiający Diecezjalne Sanktuarium Matki Bożej Budziszyńskiej w kościele parafialnym w Mokobodach

Sobór Watykański II stwierdza, że Najświętsza Maryja Panna słusznie doznaje w Kościele szczególnej czci (KK 66n.). Ojciec Święty Jan Paweł II pisząc o Jej obecności w dziejach Ludu Bożego, dodaje, że *“Maryja dzięki swej macierzyńskiej miłości opiekuje się braćmi Syna swego, pielgrzymującymi jeszcze i narażonymi na trudy i niebezpieczeństwa, dopóki nie zostaną doprowadzeni do szczęśliwej ojczyzny. W ten sposób macierzyństwo Maryi trwa stale w Kościele jako wstawiennicze pośrednictwo. Kościół wyraża swą wiarę w tę prawdę, nazywając Maryję Orędowniczką, Wspomożycielką, Pomocnicą, Pośredniczką”* (Jan Paweł II, enc. *Redemptoris Mater*, 40).

Biorąc pod uwagę wskazania Magisterium Kościoła, dostrzegam wielowiekową tradycję czci, jaką otaczany jest obraz Madonny z Dzieciątkiem w parafii Mokobody. Przychyłam się zatem do prośby Księdza Proboszcza z dnia 29 czerwca 2004 r. i niniejszym – zgodnie z kan. 1230 KPK – uznaję kościół parafialny w Mokobodach za szczególne miejsce kultu, podnosząc go do rangi Diecezjalnego Sanktuarium Matki Bożej Budziszyńskiej.

Według przekazów źródłowych kult maryjny sięga tu czasów średniowiecza i odznacza się godną podziwu stałością, przyciągając do dzisiaj przed oblicze Pani Budziszyńskiej licznych pielgrzymów. Już w połowie XV w. został ufundowany w Budziszyźnie kościół pod wezwaniem Matki Bożej, zaś kult budziszyńskiego obrazu bardzo się ożywił w okresie zaborów. Po utworzeniu diecezji Podlaskiej, w 1818 r., łaskami słynący wizerunek został uroczysto przeniesiony do kościoła w Mokobodach, gdzie się obecnie znajduje.

Począwszy od dnia dzisiejszego, każdy kolejny proboszcz parafii Mokobody będzie jednocześnie kustoszem tamtejszego Sanktuarium. Pełniąc tę funkcję zobowiązany jest podjąć troskę o zapewnienie obfitszych środków zbawienia, przede wszystkim przez gorliwe głoszenie słowa Bożego, szafowanie sakramentów świętych, uroczyste sprawowanie Liturgii oraz uznanych przejawów pobożności ludowej. Winien przy tym czuwać, aby w sprawowanie Ofiary Eucharystycznej nie były włączane pewne elementy zapożyczone z innych nabożeństw (por. Paweł VI, adhort. ap. *Marialis cultus*, 31). Dołączony do niniejszego dekretu statut, szczegółowo określa duchowe cele tego miejsca oraz sposoby ich realizacji.

Ufam, że Matka Boża Budziszynska będzie tu doznawała należnej czci, wierni zaś nawiedzający Sanktuarium będą pogłębiać swoją wiarę, nadzieję i miłość, umacniać przywiązanie do Kościoła Chrystusowego oraz pobudzeni duchem Ewangelii będą owocniej naśladować przykład Błogosławionej Dziewicy w codziennym życiu.

Wszystkim kapłanom, osobom konsekrowanym i wiernym świeckim, którzy będą przybywać przed tron Pani Budziszynskiej, z serca błogosławie.

Ks. Piotr Sawczuk
Kancelarz

+ *Antoni Kronec*
Biskup Siedlecki

L.dz. 1101/1/04

Mokobody, w czasie wizytacji pasterskiej,

w II Niedzielę Adwentu, dnia 5 grudnia 2004 r.

Rozdział I

Postanowienia ogólne

Cele Sanktuarium

1. Modlitwa o pokój, jedność, miłość, w intencjach wskazanych przez papieża.
2. Odbiór i pielęgnowanie kultury, w tym w szczególności kultury ludowej, w tym w szczególności kultury ludowej, w tym w szczególności kultury ludowej.
3. Organizacja i prowadzenie działalności kulturalnej, w tym w szczególności działalności kulturalnej, w tym w szczególności działalności kulturalnej.
4. Sanktuarium posiada prawo do własnej imprez, w tym w szczególności imprez, w tym w szczególności imprez.
5. Sanktuarium ma prawo do własnej imprez, w tym w szczególności imprez, w tym w szczególności imprez.
6. W sprawach zarządku i nadzoru nad Sanktuarium, w tym w szczególności nadzoru nad Sanktuarium, w tym w szczególności nadzoru nad Sanktuarium.
7. Corocznie organizacja imprez, w tym w szczególności imprez, w tym w szczególności imprez.
8. Kształtowanie i realizacja imprez, w tym w szczególności imprez, w tym w szczególności imprez.

STATUT DIECEZJALNEGO SANKTUARIUM MATKI BOŻEJ BUDZISZYŃSKIEJ W MOKOBODACH

Wprowadzenie

Sanktuarium Matki Bożej Budziszyskiej w Mokobodach jest ustanowione na chwałę Boga w Trójcy Jedynej i ku czci Najświętszej Dziewicy Maryi. Powstało ono pod wpływem pobożności ludowej i jest znakiem zbawczej obecności Chrystusa Pana w historii Ludu Bożego żyjącego na tych ziemiach oraz żywej czci dla Maryi, Błogosławionej Bożej Rodzicielki. Jest pamiątką wydarzeń z XII wieku, uważanych za nadzwyczajne i stanowiących motyw wprowadzenia na trwałe nabożeństw poświęconych Matce Bożej. Nieprzerwanie, od kilku wieków, wierni przybywają do Budziszyna, a po przeniesieniu łaskami słynącego obrazu - do Mokobód, dając świadectwo żywej wiary i miłości oraz wdzięczności za otrzymane dobrodziejstwa.

Rozdział I

Postanowienia ogólne

Według przekazów źródłowych Art. 1.

- § 1. Kościół parafialny w Mokobodach jest Diecezjalnym Sanktuarium Najświętszej Maryi Panny Budziszyskiej, kanonicznie uznanym – na mocy kan. 1230 KPK – przez Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego, dekretem z dnia 5 grudnia 2004 r. (L. dz. 1101/1/04).
- § 2. Od wieków szczególną czcią otaczany jest czcigodny Obraz Błogosławionej Dziewicy, który znajduje się w kościele parafialnym w Mokobodach.
- § 3. Sanktuarium nie cieszy się osobowością prawną i w zarządzie dóbr jest podporządkowane parafii.
- § 4. Sanktuarium pozostaje pod opieką duszpasterską duchowieństwa diecezjalnego.
- § 5. Sanktuarium ma prawo do własnej pieczęci według ustalonego wzoru. W sprawach zarządu dobrami materialnymi kustosz winien jednak używać pieczęci parafialnej.

Art. 2.

Szczególnie uroczyście obchodzony jest w Sanktuarium:

1. Odpust przypadający w niedzielę po święcie Przemienienia Pańskiego, celebrowany w kaplicy w Budziszynie, w miejscu niezwykłego zjawienia się wizerunku Najświętszej Dziewicy z Dzieciątkiem.
2. Odpust w święto Narodzenia Najświętszej Maryi Panny, celebrowany jako uroczystość w kościele parafialnym w Mokobodach.

Art. 3.

- § 1. Kustosz sanktuarium mianowany jest przez Biskupa Siedleckiego i jest nim z zasady każdorazowy proboszcz parafii Mokobody.
- § 2. W zależności od potrzeb duszpasterskich kustosza wspomaga ksiądz wikariusz, inni duchowni zaproszeni *ad casum* przez kustosza oraz wierni świeccy, tworzący grupę posługujących w Sanktuarium.

Rozdział II Cele i formy realizacji

Art. 4.

Cele Sanktuarium stanowią:

1. Modlitwa o pokój, jedność, Boży ład w świecie oraz w intencjach wskazanych przez Ojca Świętego i Biskupa Siedleckiego.
2. Umacnianie duchowe wiernych i wprowadzanie ich w głębię wiary poprzez uczestnictwo w celebracjach liturgicznych.
3. Kultywowanie zatwierdzonych form pobożności ludowej.
4. Należyte kształtowanie duchowości, pobożności i kultu maryjnego.
5. Posługiwanie duszpasterskie na rzecz przybywających pielgrzymów.
6. Organizowanie spotkań formacyjnych, propagowanie stowarzyszeń i ruchów katolickich, szczególnie tych, które odznaczają się duchowością maryjną.
7. Coroczne organizowanie „Diecezjalnego Dnia Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich” w Niedzielę Zesłania Ducha Świętego.
8. Kształtowanie i aktywizowanie postaw apostołskich.

Art. 5.

Posługa przepowiadania Słowa Bożego, oprócz zwykłych form właściwych dla duszpasterstwa parafialnego, realizowana jest przez:

1. Głoszenie codziennych homilii na Mszach św., na które gromadzi się większa liczba wiernych.

2. Głoszenie katechez liturgicznych w niedziele przed główną Mszą św.
3. Przeprowadzanie celebracji Słowa Bożego w I niedzielę każdego miesiąca.

Art. 6.

Posługa uświęcania realizowana jest przez:

1. Staranne sprawowanie Liturgii, szczególnie Eucharystii.
2. Stosowanie formularza o Najświętszej Maryi Pannie w soboty okresu zwykłego, które dopuszczają celebrację wspomnienia dowolnego.
3. Gorliwe pełnienie posługi w konfesjonale. Wspólnotowe celebrowanie sakramentu pokuty z indywidualnym rozgrzeszeniem, przynajmniej w czasie rekolekcji parafialnych.
4. Pomoc w organizowaniu comiesięcznych pieszych pielgrzymek pokutnych.
5. Okresowe celebrowanie wspólnotowego namaszczenia chorych.
6. Celebrowanie Liturgii Godzin, a szczególnie Jutrznii i Nieszporów, w określone dni tygodnia.
7. Propagowanie modlitwy różańcowej, która szczególnie w miesiącu październiku powinna w Sanktuarium posiadać charakter bardziej uroczysty.
8. Sprawowanie nabożeństwa majowego ze specjalnymi rozważaniami.

Art. 7.

Posługa miłości realizowana jest przez:

1. Krzewienie i popieranie ruchu pielgrzymkowego oraz szczególną troskę o pielgrzymów starszych, chorych i niepełnosprawnych.
2. Organizowanie pomocy osobom znajdującym się w niedostatku duchowym i materialnym.
3. Budzenie uczuć patriotycznych i promocję prawdziwej kultury opartej o najlepsze wzorce narodowe oraz chrześcijańskie.

Rozdział III

Prawa i obowiązki kustosza

Art. 8.

Do zadań kustosza Sanktuarium należy:

1. Sprawowanie pieczy nad Obrazem Pani Budziszynskiej oraz jego właściwą konserwacją.
2. Troska o duchowe dobro wiernych przybywających do Sanktuarium, przez zapewnienie dostatecznej liczby kapłanów niosących posługę.

3. Troska o rozwój duchowego dziedzictwa Sanktuarium.
4. Troska o dziedzictwo kultury materialnej Sanktuarium.
5. Sprawowanie pieczy nad sprawami finansowymi, majątkowymi i gospodarczymi zgodnie z postanowieniami niniejszego statutu, normami prawa kanonicznego i państwowego.
6. Nawiązywanie współpracy z innymi sanktuariami diecezjalnymi, narodowymi i międzynarodowymi, dla realizacji postanowień niniejszego statutu.
7. Kształtowanie poprawnych relacji między Sanktuarium a wspólnotą parafialną.
8. Gromadzenie i pilne strzeżenie w archiwum Sanktuarium dokumentów pobożności, świadectw doznanych łask oraz składanych wotów.
9. Założenie i aktualizowanie strony internetowej Sanktuarium.

Art. 9.

Kustosz, czerpiąc umocowanie prawne z pełnionego urzędu proboszcza par. Mokobody:

1. Reprezentuje Sanktuarium we wszystkich sprawach wobec władz kościelnych i państwowych w zakresie swoich obowiązków, zgodnie z przepisami prawa kanonicznego i państwowego.
2. Posiada prawo nabywania, alienacji i zarządzania majątkiem ruchomym, nieruchomym oraz funduszami Sanktuarium - zgodnie ze statutem oraz obowiązującym prawem kościelnym i państwowym.
3. Może zawierać umowy cywilno - prawne z osobami fizycznymi.

Rozdział IV Dobra doczesne

Art. 10.

- § 1. Sanktuarium nie posiada wyodrębnionego majątku własnego. Dobra nieruchome i ruchome, które używane są przez Sanktuarium, należą do parafii w Mokobodach.
- § 2. Fundusze pochodzące z zapisów, darowizn, dotacji, subwencji oraz zbiorów, których cel był ściśle określony jako wsparcie dla Sanktuarium, winny być przeznaczone na potrzeby jego funkcjonowania, a nie na inne cele parafialne.

Rozdział V
Przepisy końcowe

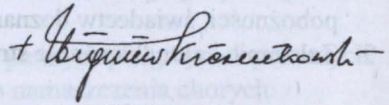
Art. 11.

W przypadku likwidacji Sanktuarium przez kompetentną władzę kościelną wszelkie fundusze przechodzą na rzecz parafii w Mokobodach.

Art. 12.

Zmiana Statutu lub uzupełnienie wymagają aprobaty Biskupa Siedleckiego (kan. 1232 § 2 KPK).

Ks. Piotr Sawczuk
Kanclerz

Biskup Siedlecki

L. dz. 1101/2/04
Mokobody, dnia 5 grudnia 2004 r.

Opierając się na opinii powołanej przeze mnie Komisji, która wypowiedziała ją 29 kwietnia br., biorąc też pod uwagę wotum Rady Kapłańskiej z 1 grudnia br., niniejszym przychyliam się do prośby Księdza Proboszcza parafii p.w. Chrystusa Miłosiernego w Dęblinie, złożonej 28 października 2004 r. i wyrażam zgodę na budowę nowego kościoła parafialnego, na placu usytuowanym obok istniejącego kościoła drewnianego, przy ul. Wiślanej.

Jestem świadom wielkości zadania, jakie podejmuje wspólnota parafialna, jednak trudne warunki panujące w niewielkim drewnianym kościele, czynią to przedsięwzięcie niezbędnym. Ufam, że po różnych koncepcjach rozpatrywanych w ostatnich latach, obecnie zwyciężyła ta, która będzie najlepiej służyła dobru wiernych. Niniejszy dekret wydaję z nadzieją, że po trudzie budowy powstanie nowa świątynia na chwałę Bożą i ku pożytkowi przyszłych pokoleń.

Proszę, aby Ksiądz Proboszcz Jan Romaniuk w najbliższym czasie zajął się opracowaniem architektonicznego projektu kościoła, powołał Komitet Budowy i na wiosnę 2005 r. rozpoczął pierwsze prace.

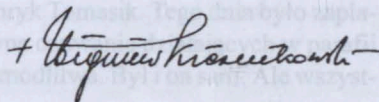
Z serca błogosławię Księdzu Proboszczowi, Parafianom oraz wszystkim, którzy swoją modlitwą i ofiarnym sercem wspierać będą to dzieło.

Ks. Piotr Sawczuk

Kanclerz

L. dz. 1054/04

Siedlce, dnia 8 grudnia 2004 r.

Biskup Siedlecki

Dekret niniejszy należy odczytać z ambony w parafii p.w. Chrystusa Miłosiernego oraz w parafii p.w. św. Piusa V w Dęblinie, w I dzień Świąt Bożego Narodzenia.

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

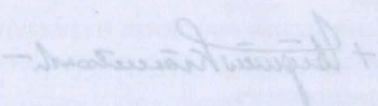
Nominacje

Ks. Roman WISZNIEWSKI, mianowany na kolejne 5 lat wicedziekanem dekanatu komarowskiego (04.12)

Ks. Dariusz MIODUSZEWSKI, mianowany wikariuszem parafii p.w. św. Stanisława BM w Siedlcach (04.12)

Zwolnienia

Ks. Wiesław KAZIMIERUK, zwolniony z obowiązku czuwania nad liturgiczną stroną codziennych celebracji urządzanych w kościele katedralnym (04.12)

Biskup Siedlecki

Ks. Piotr Zawczak
Kancelarz

L. dz. 1024/04

Siedlce, dnia 8 grudnia 2004 r.

Dekret niniejszy należy odczytać z ambony w parafii p.w. Chrystusa Miłosiernego
oas w parafii p.w. św. Piusa V w Dęblinie, w I dzień Świąt Bożego Narodzenia

ZMARLI KAPŁANI

Ś.P. KS. ROBERT WEGIERA

Zmarł 24 listopada 2004 roku. Był wikariuszem w parafii św. Stanisława w Siedlcach. Przeżył lat 36, w kapłaństwie 11.

Urodził się 12.10.1968 r. w Białej Podlaskiej (parafia Wniebowzięcia NMP). Syn Jana i Ireny. Pochodził z religijnej rodziny, był ministrantem i lektorem. Ukończył II LO im. E. Plater w Białej Podlaskiej (matura w 1987 r.).

Święcenia kapłańskie przyjął 12.06.1993 r. z rąk Bpa Jana Mazura.

Od 1.07.1993 – był wikariuszem w parafii Wilczyńska. Od 30.06.1994 pracował w parafii Ryki, zaś 03.07.2002 został skierowany do pracy w parafii p.w. św. Stanisława w Siedlcach.

Udzielał się aktywnie w Ruchu Światło-Życie. Był przewodnikiem grup pielgrzymkowych. Od 1997 roku był diecezjalnym koordynatorem Wspólnot Odnowy w Duchu Św. Należał do Diecezjalnej Rady Duszpasterstwa Młodzieży.

24.11. 2004 – zmarł w Szpitalu Wojewódzkim w Siedlcach.

W piątek, 26 listopada, o godz. 18.00 w kościele św. Stanisława w Siedlcach podczas Eucharystii pożegnali go parafianie, przyjaciele, licznie zgromadzeni siedleccy księża. Mszy św. przewodniczył bp Henryk Tomasik. Tego dnia było zaplanowane wcześniej przez ks. Roberta modlitewne czuwanie działających w parafii wspólnot. Miał na nim być... Było czuwanie i modlitwa. Był i on sam. Ale wszystko już inaczej, niż planował...

W sobotę rano, po porannej Eucharystii, trumna z ciałem śp. ks. Roberta została przewieziona do Białej Podlaskiej do rodzinnej parafii pw. Wniebowzięcia NMP. Mszy św. pogrzebowej przewodniczył ordynariusz siedlecki biskup Zbigniew Kiernikowski.

Z Robertem mieszkaliśmy w Seminarium – jeszcze w dawnym budynku w Siedlcach - w jednym pokoju przez prawie rok. Do dziś pamiętam jego radość, mądrość i pokój, które niósł w sobie. Tak było też później, kiedy spotykaliśmy się na pielgrzymkach. Pamiętam Jego rozpacz, kiedy w grupę rycką, którą prowadził, wjechał w Wąchocku rozpedzony samochód. Zginęły wtedy dwie pątniczki, kilkanaście osób znalazło się w szpitalach. To głównie dzięki Niemu, Jego spokojowi i mądrości, to tragiczne wydarzenie w konsekwencji przyczyniło do licznych nawróceń, jakie dokonały się podczas tej niezapomnianej pielgrzymki.

Taki był. Zawsze pogodny, serdeczny, zaangażowany do końca w to, co robił.

Dziękujemy Ci Robercie, za to, że taki byłeś.

Ks. Paweł Siedlanowski

KOMUNIKATY KURII

Siedlce, 7 grudnia 2004 r.

KURIA DIECEZJALNA SIEDLECKA

ul. Piłsudskiego 62, 08-110 Siedlce

tel. (0-25) 644-21-95, fax 644-87-44

L.dz. 1115/04

Czcigodny

Ksiądz Dziekan dekanatu.....

Pragnę uprzejmie poinformować, że Biskup Siedlecki Zbigniew Kiernikowski serdecznie zaprasza kapłanów naszej diecezji na spotkanie oplatkowe, które odbędzie się dnia 24 grudnia 2004 roku, o godz. 10⁰⁰, w gmachu Centrum Charytatywno-Duszpasterskiego.

Zaproszenie jest skierowane do wszystkich kapłanów pracujących w duszpasterstwie parafialnym i pozaparafialnym, a w szczególności do Księża Emerytów i Rencistów.

+ Henryk Tomasiak

Wikariusz Generalny

ZBIÓRKA PIENIĘDZY NA FUNDUSZ STYPENDIALNY

Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia”

w Dniu Papieskim 2003 i Dniu Papieskim 2004

w Diecezji Siedleckiej

Wszystkie parafie naszej diecezji - poprzez księży dziekanów - otrzymały pakiet materiałów służących przeprowadzeniu zbiórki przykościelnej na cele stypendialne Fundacji Dzieło Nowego Tysiąclecia z okazji Dnia Papieskiego. W każdym pakiecie znajdował się między innymi blankiet przekazu pocztowego i formularz protokołu otwarcia puszek. Zebrane pieniądze należało przesłać na konto Fundacji, a protokół otwarcia puszek i odcinek wpłaty do Wydziału Nauczania Kurii Biskupiej w Siedlcach. Poniższe zestawienie zostało dokonane w oparciu o te protokoły i odcinki wpłat. Kilka parafii naszej diecezji pomimo usilnych próśb księży dziekanów oraz diecezjalnego Koordynatora Fundacji Dzieło Nowego Tysiąclecia, a także wydłużenia aż o miesiąc czasu oczekiwania, nie wypełniło swojego obowiązku przekazania podstawowych i wiarygodnych informacji o zbiórce.

W tym miejscu składam serdeczne Bóg zapłać wszystkim kapłanom i osobom świeckim za podjęty trud zbiórki pieniędzy dla 1200 bardzo zdolnych polskich stypendystów pochodzących z ubogich rodzin naszej ojczyzny.

Poniższe zestawienie obejmuje dwa ostatnie lata czyli zbiórkę w Dniu Papieskim 2003 i Dniu Papieskim 2004. Przy poszczególnych parafiach umieszczono też liczbę wiernych w oparciu o dane znajdujące się w komputerze kurialnym u s. Teresy Kuźniak.

I. Zestawienie wszystkich parafii diecezji siedleckiej.

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
1.	adamowski	Podwyższenia Krzyża Św. w Adamowie	2902	750 zł	750 zł
2.	adamowski	Trójcy Świętej w Jeziorzanach	2920	410 zł	464 zł
3.	adamowski	Narodzenia Św. Jana Chrzciciela w Poizdowie	1324	280 zł	340 zł
4.	adamowski	Matki Boskiej Częstochowskiej w Radoryżu Kościelnym	3671	517 zł	413 zł
5.	adamowski	Św. Stanisława w Serokomli	4000	490 zł	320 zł
6.	adamowski	Jezusa Chrystusa Ukrzyżowanego w Szczałbie	1540	100 zł	215 zł
7.	adamowski	Najświętszego Serca Pana Jezusa w Wojcieszkowie	4670	470 zł	580 zł
8.	adamowski	Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Woli Gułowskiej	3758	688 zł	510 zł
9.	białski południowy	Chrystusa Miłosiernego w Białej Podlaskiej	10450	1420 zł	2450 zł
10.	białski południowy	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Białej Podlaskiej	7900	1310 zł	1235 zł
11.	białski południowy	Świętej Praksedy w Dokudowie	1143	452 zł	209 zł
12.	białski południowy	Trójcy Świętej w Huszczy	1813	575 zł	569 zł
13.	białski południowy	Świętego Jozafata w Korczówce	840	Brak protokołu w Wydz. Naucz.	170 zł
14.	białski południowy	Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Kościeniewiczach	353	160 zł	114 zł

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
15.	białski południowy	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Łomazach	3187	1230 zł	1060 zł
16.	białski południowy	Matki Bożej Różańcowej w Ortelu Królewskim	528	Brak protokołu w Wydz. Naucz.	145 zł
17.	białski południowy	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Ortelu Książęcym	592	Brak protokołu w Wydz. Naucz.	155 zł
18.	białski północny	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Białej Podlaskiej	9100	1420 zł /brak protokołu w Wydz. Naucz. z kościoła św. Antoniego/	Brak protokołu w Wydz. Naucz. 1470 zł /z kościoła św. Antoniego/
19.	białski północny	Świętej Anny w Białej Podlaskiej	10400	2600 zł	1960 zł
20.	białski północny	Bł Honorata Koźmińskiego w Białej Podlaskiej	11300	1300 zł	2700 zł
21.	białski północny	Przemienienia Pańskiego w Horbowie	1450	Brak protokołu w Wydz. Naucz.	400 zł
22.	białski północny	Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny w Hrudzie	1145	Brak protokołu w Wydz. Naucz.	148 zł
23.	białski północny	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Leśnej Podlaskiej	3189	320 zł	200 zł
24.	białski północny	Podwyższenia Krzyża Świętego w Łukowcach	941	382 zł	307 zł
25.	białski północny	Najświętszego Serca Pana Jezusa w Sworach	1540	710 zł	721 zł
26.	białski północny	Św. Michała Archanioła w Witulinie	620	60 zł	65 zł
27.	białski północny	Św. Michała Archanioła w Woskrzenicach	968	Brak protokołu w Wydz. Naucz.	130 zł
28.	domanicki	Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Domanicach	2572	840 zł	665 zł
29.	domanicki	Świętej Rodziny w Jastrzębiach Śmiarach	1030	381 zł	388 zł
30.	domanicki	Św. Andrzeja Boboli w Rudzie Wolińskiej	1160	253 zł	201 zł

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
31.	domanicki	Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Seroczynie	1545	314 zł	345 zł
32.	domanicki	Nawrócenia Św. Pawła Apostoła w Skórcu	5880	800 zł	620 zł
33.	domanicki	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Wodyniach	2200	410 zł	480 zł
34.	domanicki	Św. Józefa Robotnika w Wołyńcach	1566	302 zł	454 zł
35.	domanicki	Świętej Trójcy w Żeliszewie	1958	208 zł	280 zł
36.	garwoliński	Trójcy Świętej w Borowiu	2651	290 zł	421 zł
37.	garwoliński	Matki Boskiej Częstochowskiej w Garwolinie	8466	938 zł	1550 zł
38.	garwoliński	Przemienienia Pańskiego w Garwolinie	12380	3294 zł	4428 zł
39.	garwoliński	Matki Boskiej Szkaplerznej w Górkach k/ Garwolina	1082	421 zł	540 zł
40.	garwoliński	Św. Jana Chrzciciela w Górznie	5050	520 zł	650 zł
41.	garwoliński	Św. Izydora w Marianowie	1295	210 zł	210 zł
42.	garwoliński	Podwyższenia Świętego Krzyża w Miętne	2120	590 zł	550 zł
43.	garwoliński	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Parysowie	5150	1140 zł	781 zł
44.	garwoliński	Św. Józefa w Trąbkach	4280	600 zł	655 zł
45.	garwoliński	Świętej Rodziny w Uninie	1250	220 zł	300 zł
46.	grębkowski	Św. Stanisława w Czerwoncu Liwskiej	1791	218 zł	100 zł
47.	grębkowski	Św. Bartłomieja Apostoła w Grębkowie	2830	351 zł	447 zł
48.	grębkowski	Matki Boskiej Królowej Korony Polskiej w Kopciach	1400	255 zł	180 zł

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
48.	grębkowski	Św. Aleksego w Oleksinie	2065	400 zł	400 zł
50.	grębkowski	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Wierzbnie	970	500 zł	520 zł
51.	grębkowski	Trójcy Świętej w Wiśniewie k/Mińska	1200	120 zł	260 zł
52.	grębkowski	Podwyższenia Krzyża Świętego w Wyszkowie	1325	brak protokołu w Wydz. Naucz.	300 zł
53.	hański	Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Dubecznie	992	440 zł	200 zł
54.	hański	Św. Rajmunda w Hańsku	2035	230 zł	286 zł
55.	hański	Św. Stanisława Kostki w Kosyniu	700	52 zł	43 zł
56.	hański	Matki Boskiej Częstochowskiej w Starym Brusie	1735	472 zł	190 zł
57.	hański	Św. Jana Chrzciciela w Uhrsku	1127	192 zł	Brak protokołu w Wydz. Naucz.
58.	hański	Chrystusa Miłosiernego w Urszulinie	1943	200 zł	268 zł
59.	hański	Św. Stanisława w Wereszczynie	880	169 zł	240 zł
60.	hański	Ducha Świętego w Woli Uhruskiej	3000	297 zł	1070 zł
61.	hański	Św. Izydora w Woli Wereszczyńskiej	990	220 zł	270 zł
62.	hański	Św. Andrzeja Boboli w Wytycznie	1330	85 zł	53 zł
63.	janowski	Trójcy Świętej w Janowie Podlaskim	4830	653 zł	663 zł
64.	janowski	Św. Jana Apostoła i Ewangelisty w Klonownicy Dużej	520	87 zł	80 zł
65.	janowski	Św. Stanisława w Komarnie	980	180 zł	165 zł

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
66.	janowski	Św. Elżbiety Węgierskiej w Konstantynowie	3000	600 zł	300 zł
67.	janowski	Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Kornicy	3210	550 zł	1003 zł
68.	janowski	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Pratulinie	1225	314 zł	160 zł
69.	janowski	Trójcy Świętej w Rokitnie	1200	350 zł	365 zł
70.	janowski	Matki Boskiej Częstochowskiej w Szpakach	910	370 zł	338 zł
71.	komarowski	Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Drełowie	2476	955 zł	860 zł
72.	komarowski	Św. Józefa w Gęsi	1454	873 zł	1105 zł
73.	komarowski	Najświętszego Serca Pana Jezusa w Komarówce Podlaskiej	3504	678 zł	1133 zł
74.	komarowski	Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Kolembrodach	920	80 zł	280 zł
75.	komarowski	Św. Stanisława w Ostrówkach	937	103 zł	110 zł
76.	komarowski	Opieki Najświętszej Maryi Panny w Przegalinach	1100	300 zł	263 zł
77.	komarowski	Św. Mikołaja w Radczu	530	314 zł	Brak protokołu w Wyd. Naucz.
78.	komarowski	Przemienienia Pańskiego w Rudnie	700	320 zł	Brak protokołu w Wyd. Naucz.
79.	komarowski	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Szóstce	800	162 zł	125 zł
80.	komarowski	Św. Michała Archanioła w Witorożu	445	310 zł	226 zł
81.	łaskarszewski	Trójcy Świętej w Gończycach	3050	581 zł	900 zł

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
82.	Łaskarzewski	Św. Bartłomieja Apostoła w Korytnicy Łaskarzew.	5540	120 zł	150 zł
83.	Łaskarzewski	Podwyższenia Krzyża Świętego w Łaskarzewie	9660	1107 zł	2358 zł
84.	Łaskarzewski	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Maciejowicach	5342	820 zł	560 zł
85.	Łaskarzewski	Św. Jadwigi Śląskiej w Samogoszcy	2100	310 zł	60 zł
86.	Łaskarzewski	Świętej Rodziny w Sobolewie	4420	1600 zł	1350 zł
87.	Łaskarzewski	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Wargocinie	349	47 zł	80 zł
88.	Łaskarzewski	Św. Antoniego w Życzynie	1975	250 zł	205 zł
89.	Łosicki	Św. Wojciecha w Górkach	2086	643 zł	738 zł
90.	Łosicki	Św. Jana Chrzciciela w Hadynowie	2362	200 zł	600 zł
91.	Łosicki	Św. Antoniego Padewskiego w Huszlewie	3143	380 zł	450 zł
92.	Łosicki	Trójcy Świętej w Łosicach	3300	1072 zł	1205 zł
93.	Łosicki	Św. Zygmunta Króla w Łosicach	5830	2830 zł	1260 zł
94.	Łosicki	Macierzyństwa Najświętszej Maryi Panny w Łuzkach	565	156 zł	77 zł
95.	Łosicki	Zwiastowania Najświętszej Maryi Panny w Makarówce	440	Brak protokołu w Wyd. Naucz	Brak protokołu w Wyd. Naucz
96.	Łosicki	Św. Michała Archanioła w Mordach	3993	1466 zł	915 zł
97.	Łosicki	Matki Boskiej Anielskiej w Mostowie	611	380 zł	220 zł
98.	Łosicki	Ścięcia św. Jana Chrzciciela w Mszannie	186	0 zł /nie było zbiórki/	0 zł /nie było zbiórki/

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
99.	łosicki	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Niemojkach	1413	500 zł	280 zł
100.	łosicki	Najświętszego Serca Pana Jezusa w Próchenkach	816	709 zł	630 zł
101.	łosicki	Św. Jakuba Apostoła w Przesmykach	2745	550 zł	840 zł
102.	łukowski I	Św. Józefa w Celinach	680	120 zł	60 zł
103.	łukowski I	Matki Boskiej Częstochowskiej w Grzędzówce	1614	210 zł	Brak protokołu w Wydz. Naucz.
104.	łukowski I	Św. Jana Chrzciciela w Krynce	1850	520 zł	300 zł
105.	łukowski I	Najświętszej Maryi Panny Matki Kościoła w Łukowie	7481	640 zł	1030 zł
106.	łukowski I	Przemienienia Pańskiego w Łukowie	9245	1010 zł	3250 zł
107.	łukowski I	Matki Boskiej Nieustającej Pomocy w Szaniawach	1142	347 zł	584 zł
108.	łukowski I	Dziesięciu Tysięcy Rycerzy Męczenników w Trzebieszowie	4069	1160 zł	1605 zł
109.	łukowski I	Najświętszego Serca Pana Jezusa w Zarzeczcu	1986	326 zł	350 zł
110.	łukowski II	Matki Boskiej Królowej Polski w Dąbiu	1290	280 zł	254 zł
111.	łukowski II	Chrystusa Króla w Jedlance	2942	500 zł	380 zł
112.	łukowski II	Św. Anny w Jeleńcu	2002	150 zł	170 zł
113.	łukowski II	Podwyższenia Krzyża Świętego w Łukowie	11050	2200	2250 zł
114.	łukowski II	Św. Brata Alberta w Łukowie	5985	1600 zł	1050 zł
115.	łukowski II	Trójcy Świętej w Staninie	3524	350 zł	250 zł
116.	łukowski II	Św. Marii Magdaleny w Tuchowiczu	2645	250 zł	Brak protokołu w Wydz. Naucz.
117.	łukowski II	Św. Zofii w Zofiborze	2495	450 zł	457 zł

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
118.	międzyrzecki	Św. Maksymiliana Kolbego w Brzozowicy Dużej	1472	100 zł	110 zł
119.	międzyrzecki	Św. Barbary w Dołdze	1284	135 zł	215 zł
120.	międzyrzecki	Św. Filipa Neri w Kąkolewnicy	3690	600 zł	800 zł
121.	międzyrzecki	Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Kozuszkach	303	100 zł	170 zł
122.	międzyrzecki	Matki Boskiej Szkaplerznej w Krzewicy	876	277 zł	253 zł
123.	międzyrzecki	Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Maniach	1623	350 zł	218 zł
124.	międzyrzecki	Św. Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny w Międzyrzeczu Podlaskim	6990	1587 zł	1863 zł
125.	międzyrzecki	Św. Mikołaja w Międzyrzeczu Podlaskim	11750	2100 zł	2150 zł
126.	międzyrzecki	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Międzyrzeczu Podlaskim	792	1305 zł /zbiórka przez ZHP/	677 zł
127.	międzyrzecki	Chrystusa Króla w Międzyrzeczu Podlaskim	4970	950 zł	1350 zł
128.	międzyrzecki	Św. Jana Apostoła i Ewangelisty w Polskowlu	1102	301 zł	222 zł
129.	osiecki	Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Goławiu	1233	400 zł	473 zł
130.	osiecki	Matki Boskiej Bolesnej w Goźlinie	2080	1010 zł	670 zł
131.	osiecki	Św. Bartłomieja Apostoła w Osiecku	4801	1564 zł	1007 zł
132.	osiecki	Św. Izydora w Ostrówku	1090	602 zł	410 zł
133.	osiecki	Matki Boskiej Kodeńskiej w Pilawie	4040	1460 zł	625 zł
134.	osiecki	Wszystkich Świętych w Sobieniach Jeziorach	3311	850 zł	400 zł
135.	osiecki	Św. Jana Chrzyciela w Warszawicach	3442	875 zł	710 zł

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
136.	osiecki	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Wildze	3200	650 zł	680 zł
137.	osiecki	Matki Boskiej Częstochowskiej w Zabiezkach	790	308 zł	267 zł
138.	parczewski	Św. Apostołów Szymona i Tadeusza w Brzostówce	1106	120 zł	212 zł
139.	parczewski	Najświętszego Serca Jezusowego w Dębowej Kłodzie	1482	282 zł	287 zł
140.	parczewski	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Kodeńcu	800	250 zł	438 zł
141.	parczewski	Imienia Najświętszej Maryi Panny w Kolanie	958	200 zł	200 zł
142.	parczewski	Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Milanowie	1294	brak protokołu w Wydz. Naucz	410 zł
143.	parczewski	Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Ostrowie Lubelskim	4300	685 zł	brak protokołu w Wydz. Naucz.
144.	parczewski	Św. Jana Chrzciciela w Parczewie	10570	2120 zł	2160 zł
145.	parczewski	Opatrzności Bożej w Parczewie	5840	510 zł	675 zł
146.	parczewski	Św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Rozkopaczewie	1320	200 zł	215 zł
147.	parczewski	Przemienienia Pańskiego w Siemieniu	1300	447 zł	380 zł
148.	parczewski	Trójcy Świętej w Sosnowicy	2738	450 zł	320 zł
149.	parczewski	Św. Wojciecha w Tyśmienicy	1244	150 zł	74 zł
150.	parczewski	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Uścimowie	1866	550 zł	700 zł
151.	radzyński	Najświętszej Maryi Panny Wspomożycielki Wiernych w Borkach	2269	381 zł	466 zł
152.	radzyński	Św. Andrzeja Boboli w Gąsiorach	1537	280 zł	390 zł

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
153.	radzyński	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Kocku	7985	800 zł	1421 zł
154.	radzyński	Matki Boskiej Nieustającej Pomocy w Radzynie Podlaskim	11850	2400 zł	2500 zł
155.	radzyński	Św. Anny w Radzynie Podlaskim	4100	450 zł	340 zł
156.	radzyński	Trójcy Świętej w Radzynie Podlaskim	7625	1200 zł	1500 zł
157.	radzyński	Św. Antoniego Padewskiego w Turowie	994	345 zł	250 zł
158.	radzyński	Św. Małgorzaty w Ulanie	6000	774 zł	950 zł
159.	radzyński	Św. Anny w Wohyniu	4145	680 zł	600 zł
160.	radzyński	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Woli Osowińskiej	1990	380 zł	320 zł
161.	rycki	Św. Maksymiliana Kolbe w Bazanowie	1320	292 zł	353 zł
162.	rycki	Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Bobrownikach	1937	612 zł	477 zł
163.	rycki	Św. Sebastiana w Brzezinach	900	375 zł	517 zł
164.	rycki	Chrystusa Miłosiernego w Dęblinie	6000	1600 zł	1500 zł
165.	rycki	Św. Piusa V w Dęblinie	5437	1850 zł	1050 zł
166.	rycki	Św. Jana Chrzyciela w Kłoczewie	3250	746 zł	726 zł
167.	rycki	Wniebowzięcia Matki Bożej w Leopoldowie	2515	300 zł	210 zł
168.	rycki	Św. Wojciecha w Nowodworze	2133	320 zł	290 zł
169.	rycki	Św. Jakuba Apostoła w Pawłowicach	1320	322 zł	342 zł
170.	rycki	Najświętszego Zbawiciela w Rykach	14135	1100 zł	1290 zł

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
171.	rycki	Podwyższenia Krzyża Św. w Sobieszynie	1960	350 zł	250 zł
172.	rycki	Św. Marcina Biskupa w Stężycy	3175	850 zł	887 zł
173.	rycki	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Żabiance	2200	420 zł	124 zł
174.	siedlecki	Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Siedlcach - Katedralna	9000	2500 zł	1921 zł
175.	siedlecki	Bożego Ciała w Siedlcach	13402	2380 zł	2860 zł
176.	siedlecki	Ducha Świętego w Siedlcach	13718	2923 zł	2794 zł
177.	siedlecki	Miłosierdzia Bożego w Siedlcach	3265	873 zł	1030 zł
178.	siedlecki	Św. Józefa w Siedlcach	12042	3704 zł	2 470 zł
179.	siedlecki	Św. Maksymiliana Kolbe w Siedlcach	2320	515 zł	705 zł
180.	siedlecki	Św. Stanisława w Siedlcach	8400	1750 zł	1770 zł
181.	siedlecki	Św. Teresy od Dzieciątka Jezus w Siedlcach	13300	3000 zł	2908 zł
182.	suchożebrski	Św. Szymona i Tadeusza Apostołów w Czółomyjach	837	440 zł	430 zł
183.	suchożebrski	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Hołbli	750	308 zł	140 zł
184.	suchożebrski	Św. Antoniego w Kotuniu	3266	430 zł	385 zł
185.	suchożebrski	Św. Mikołaja Biskupa w Krześlinie	1096	433 zł	270 zł
186.	suchożebrski	Najświętszej Maryi Panny Częstochowskiej w Krynicy	847	340 zł	265 zł
187.	suchożebrski	Św. Jadwigi w Mokobodach	3200	250 zł	830 zł
188.	suchożebrski	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Niwiskach	1520	170 zł	562 zł
189.	suchożebrski	Św. Bartłomieja Apostoła w Paprotni	1446	brak protokołu w Wyd. Naucz.	320 zł

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
190.	suchożebrski	Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Starym Opolu	3238	350 zł	353 zł
191.	suchożebrski	Św. Marii Magdaleny w Suchożebrach	4300	805 zł	780 zł
192.	terespolski	Męczeństwa św. Jana Chrzyciela w Choroszczynie	715	164 zł	185 zł
193.	terespolski	Św. Anny w Kodniu	2420	678 zł	596 zł
194.	terespolski	Zmartwychwstania Pańskiego w Kopytowie	611	300 zł	100 zł
195.	terespolski	Św. Nikity w Kostomłotach	206	brak protokołu w Wydz. Naucz.	brak protokołu w Wydz. Naucz.
196.	terespolski	Przemienienia Pańskiego w Malowej Górze	2495	350 zł	351 zł
197.	terespolski	Św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Małaszewiczach	2031	285 zł	205 zł
198.	terespolski	Podwyższenia Krzyża Świętego w Neplach	610	656 zł	381 zł
199.	terespolski	Podwyższenia Krzyża Świętego w Piszczacu	5010	380 zł	310 zł
200.	terespolski	Trójcy Świętej w Połoskach	370	150 zł	90 zł
201.	terespolski	Trójcy Świętej w Terespolu	8097	1940 zł	1040 zł
202.	terespolski	Św. Anny w Tucznej	3017	292 zł	510 zł
203.	terespolski	Św. Stanisława Kostki w Wólce Dobryńskiej	1206	487 zł	320 zł
204.	wisznicki	Najświętszego Serca Jezusowego w Horodyszczu	850	100 zł	100 zł
205.	wisznicki	Św. Tomasza Biskupa z Willanowy w Jabłoni	1483	423 zł	/brak protokołu w Wydz. Naucz./
206.	wisznicki	Narodzenia Najświętszej Maryi Panny w Motwicy	2363	210 zł	320 zł
207.	wisznicki	Podwyższenia Krzyża Świętego w Opolu Podedwórz	1888	531 zł	523 zł
208.	wisznicki	Trójcy Świętej w Paszenkach	517	125 zł	140 zł

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
209.	wisznicki	Św. Jana Ewangelisty w Polubiczach	850	200 zł	655 zł
210.	wisznicki	Św. Stanisława w Rossoszy	2384	325 zł	356 zł
211.	wisznicki	Św. Mikołaja w Rozwadówce	702	200 zł	200 zł
212.	wisznicki	Przemienienia Pańskiego w Wisznicach	3697	1532 zł	1857 zł
213.	wisznicki	Podwyższenia Krzyża Świętego w Żeszczynce	974	brak protokołu w Wydz. Naucz.	brak protokołu w Wydz. Naucz.
214.	włodawski	Podwyższenia Krzyża Świętego w Dołhobrodach	747	120 zł	120 zł
215.	włodawski	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Hannie	1228	400 zł	673 zł
216.	włodawski	Przemienienia Pańskiego w Jabłecznej	202	63 zł	72 zł
217.	włodawski	Matki Bożej Bolesnej w Lacku	560	32 zł	30 zł
218.	włodawski	Św. Mikołaja w Lubieniu	1916	423 zł	340 zł
219.	włodawski	Św. Augustyna w Różance	940	150 zł	300 zł
220.	włodawski	Matki Bożej Różańcowej w Sławatyczach	2010	320 zł	500 zł
221.	włodawski	Św. Jana Jałmużnika we Włodawie Orchówku	1627	430 zł	380 zł
222.	włodawski	Św. Ludwika we Włodawie	6604	900 zł	800 zł
223.	włodawski	Najświętszego Serca Jezusowego we Włodawie	8000	810 zł	850 zł
224.	włodawski	Nawiedzenia Matki Bożej Kodeńskiej w Żukowie	922	80 zł	135 zł
225.	zbczyński	Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny w Bejdach	512	180 zł	43 zł
226.	zbczyński	Matki Boskiej Anielskiej w Dziewulach	996	170 zł	220 zł
227.	zbczyński	Matki Boskiej Częstochowskiej w Krzesku	2800	400 zł	400 zł
228.	zbczyński	Najświętszego Serca Jezusowego w Krzymoszach	1063	580 zł	430 zł

Lp.	Dekanat	Parafia	Liczba katolików	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
229.	zbuczyński	Św. Mikołaja Biskupa w Pruszyńce	1600	300 zł	280 zł
230.	zbuczyński	Św. Andrzeja z Awelinu w Radomyśli	1300	757 zł	524 zł
231.	zbuczyński	Św. Jana Chrzciciela w Radzikowie Wielkim	1046	530 zł	170 zł
232.	zbuczyński	Najświętszego Serca Jezusowego w Wiśniewie k /Siedlec	2529	670 zł	492 zł
233.	zbuczyński	Św. Stanisława w Zbuczynie	6447	2163 zł	1004 zł
234.	zbuczyński	Najświętszej Maryi Panny Królowej Polski w Zembrach	1087	456 zł	470 zł
235.	zelechowski	Podwyższenia Krzyża Świętego w Hucie Dąbrowie	1920	/brak protokołu w Wydz. Naucz./	/brak protokołu w Wydz. Naucz./
236.	zelechowski	Nawiedzenia NMP w Miastkowie	4000	600 zł	980 zł
237.	zelechowski	Św. Apostołów Piotra i Pawła w Okrzei	4982	/brak protokołu w Wydz. Naucz./	370 zł
238.	zelechowski	Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Stoczku Łukowskim	10727	2158 zł	2215 zł
239.	zelechowski	Św. Antoniego Padewskiego w Wandowie	2304	360 zł	340 zł
240.	zelechowski	Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny w Wilczyskach	3291	405 zł	382 zł
241.	zelechowski	Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Woli Zadybskiej	977	85 zł	126 zł
242.	zelechowski	Św. Anny w Zwoli	1802	170 zł	250 zł
243.	zelechowski	Zwiastowania NMP w Żelechowie	9498	2050 zł	1655 zł

II. Zestawienie dekanatów diecezji siedleckiej.

Lp.	Dekanat	Kwota w 2003r.	Kwota w 2004r.
1.	Adamowski	3 705 zł	3 592 zł
2.	Biański południowy	5 147 zł	6 107 zł
3.	Biański północny	6 792 zł	8 101 zł
4.	Domanicki	3 508 zł	3 433 zł
5.	Garwoliński	8 223 zł	10 085 zł
6.	Grębkowski	1 844 zł	2 207 zł
7.	Hański	2 357 zł	2 620 zł
8.	Janowski	3 104 zł	3 074 zł
9.	Komarowski	4 095 zł	4 102 zł
10.	Łaskarzewski	4 835 zł	5 663 zł
11.	Łosicki	8 886 zł	7 215 zł
12.	Łukowski I	4 333 zł	7 179 zł
13.	Łukowski II	5 780 zł	4 811 zł
14.	Międzyrzecki	7 805 zł	8 028 zł
15.	Osiecki	7 719 zł	5 242 zł
16.	Parczewski	5 964 zł	6 071 zł
17.	Radzyński	7 690 zł	8 737 zł
18.	Rycki	9 137 zł	8 016 zł
19.	Siedlecki	17 845 zł	16 458 zł
20.	Suchożębrski	3 526 zł	4 335 zł
21.	Terespolski	5 682 zł	4 088 zł
22.	Wisznicki	3 646 zł	4 151 zł
23.	Włodawski	3 728 zł	4 200 zł
24.	Zbuczynski	6 206 zł	4 033 zł
25.	Żelechowski	5 828 zł	6 318 zł

Z powyższego zestawienia wynika, że w Dniu Papieskim 2003 w diecezji siedleckiej zebrano i przekazano Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia” sumę **147 385 zł**, zaś w Dniu Papieskim 2004 sumę **147 866 zł**.

Ks. dr Krzysztof Baryga
Diecezjalny Koordynator
Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia”

SPIS TREŚCI LXXIII/2004

Stolica Apostolska

- List apostolski *Mane nobiscum Domine* Ojca Świętego Jana Pawła II
do biskupów, duchowieństwa i wiernych na rok eucharystii
październik 2004 r. - październik 2005 r. 521

Episkopat Polski

- Komunikat z 330. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski 539

Biskup Siedlecki

- W tajemnicy Niepokalanej pełnia nowego stworzenia – *List pasterski
na Uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi
Panny, w 150 rocznicę ogłoszenia dogmatu.* 541
- Dekret ustanawiający Diecezjalne Sanktuarium Matki Bożej
Budziszyskiej w kościele parafialnym w Mokobodach 550
- Statut diecezjalnego sanktuarium Matki Bożej Budziszyskiej
w Mokobodach 552
- Dekret w sprawie budowy kościoła w parafii p.w. Chrystusa
Miłosiernego w Dęblinie 557
- Zmiany wśród duchowieństwa 558
- Zmarli kapłani 559

Komunikaty kurii

- Zaproszenie na spotkanie opłatkowe 560
- Komunikat w sprawie zbiórki pieniędzy na fundusz stypendialny
Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia” 561

SPIS TREŚCI ROCZNIKA LXXIII/2004

STYCZEŃ

Stolica Apostolska

Orędzie Ojca Świętego Jana Pawła II na Światowy Dzień Pokoju

1 stycznia 2004 roku – Zawsze aktualne zadanie: wychowywać

do pokoju 1

Episkopat Polski

List pasterski O radzie i ślubie czystości na niedzielę 1 lutego 2004 roku 10

Biskup Siedlecki

Apel o pomoc ofiarom trzęsienia ziemi w Iranie..... 15

Dekret powołujący Sanktuarium Miłosierdzia Bożego
w Białej Podlaskiej 16

Pro memoria 17

Zmiany wśród duchowieństwa 19

Komunikaty kurii

W sprawie Środkowoeuropejskiego Dnia Katolików 21

Komunikaty Wydziału Duszpasterskiego..... 22

Kalendarium Celebracji Biskupich w Katedrze Siedleckiej 23

Opis oferty oprogramowania Microsoft dla Kościoła w Polsce 25

Informacja o ubezpieczeniach 32

LUTY

Stolica Apostolska

Jan Paweł II – *Orędzie na Wielki Post 2004* 41

Jan Paweł II – Niepokalana początkiem lepszego świata – *Orędzie
na XII Światowy Dzień Chorego 2004 r.* 44

Jan Paweł II – Proście Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje
żniwo – *Orędzie na XLI Światowy Dzień Modlitw o Powołania* 48

Jan Paweł II – Na drodze pełnego i autentycznego doświadczenia Boga
Przesłanie Papieża w związku z 750. rocznicą śmierci św. Klary 52

Episkopat Polski

Wtajemniczenie Chrześcijańskie	57
Chrześcijańskie Wtajemniczenie Dorosłych	65

Biskup Siedlecki

Zaproszenie na rekolekcje kapłańskie	82
Pismo do dziekanów w sprawie rekolekcji kapłańskich	82
Zaproszenie na Diecezjalne Forum Duszpasterzy i Rolników	83
Dekret powołujący Komisję wizytacyjną ds. administracyjno-urzędowych dla dekanatów – siedleckiego, suchożebrskiego i zbuczynskiego	84
Dekret powołujący Komisję wizytacyjną ds. liturgii, śpiewu i muzyki dla dekanatów – siedleckiego, suchożebrskiego i zbuczynskiego	84
Dekret powołujący Komisję wizytacyjną ds. katechetycznych dla dekanatów – siedleckiego, suchożebrskiego i zbuczynskiego	85
Komunikat w sprawie Pierwszego Podlaskiego Kongresu Józefologicznego	86
Zmiany wśród duchowieństwa	88

Komunikaty kurii

Zaproszenie na uroczystości z okazji imienin Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego	89
W sprawie zebrania Rady Kapłańskiej	89
Pismo do dziekanów w sprawie dnia skupienia dla organistów	90
Pismo do organistów w sprawie dnia skupienia	90
Lista kapłanów I tury rekolekcji 13-17 kwietnia 2004 r.	92

MARZEC

Stolica Apostolska

Jan Paweł II – Szkoła duchowości i apostołatu dla wiernych świeckich <i>Przesłanie papieskie do uczestników Nadzwyczajnego Zgromadzenia Włoskiej Akcji Katolickiej</i>	97
Jan Paweł II – Być świadkami Chrystusa dzisiaj <i>Przesłanie papieskie do uczestników Kongresu Katolików Świeckich Europy Wschodniej</i>	102
Jan Paweł II – Migracje w poszukiwaniu pokoju <i>Orędzie na Światowy Dzień Migranta i Uchodźcy</i>	106
Jan Paweł II – Nasza odpowiedzialność za głoszenie Ewangelii w świecie <i>Przesłanie Papieża z okazji II Amerykańskiego Kongresu Misyjnego</i>	110
Kongregacja Nauki Wiary – Instrukcja o chrzcie dzieci	114

Episkopat Polski

Bp Jan Styrna – List do rolników w sprawie dopłat bezpośrednich	130
Bp Jan Styrna – Informacja w sprawie listu do rolników	131
Bp Andrzej Suski – Pro memoria w sprawie stałego diakonatu	131
Wezwanie do „Nowenny modlitw i czynów pobożnych” w związku z przemianami historycznymi, w jakie wstępuje Polska	133
Stanowisko przedstawicieli Konferencji Episkopatu Polski w Komisji Wspólnej Rządu i Episkopatu - w związku z inicjatywą ustawodawczą dotyczącą rejestrowanych związków partnerskich - przekazane na spotkaniu w dniu 23 lutego 2004 roku	135

Biskup Siedlecki

Wskazania dotyczące udzielania sakramentu chrztu św.	136
Słowo do diecezjan	138
Dekret powołujący komisję do zbadania potrzeby budowy kościoła w Dęblinie	138
Pismo w związku z planowanym erygowaniem nowej parafii w Białej Podlaskiej	139
Zmiany wśród duchowieństwa	140

Komunikaty kurii

Informacje ubezpieczeniowe	141
Informacja ZUS o ubezpieczeniach społecznych duchownych	142
Informacja w związku z przygotowaniem do diecezjalnych obchodów XIX Światowego Dnia Młodzieży	153
Program XIX Światowego Dnia Młodzieży Diecezji Siedleckiej	155
Informacja w sprawie pielgrzymki do Mariaszell	158

KWIECIEŃ

Stolica Apostolska

List Ojca Świętego Jana Pawła II do kapłanów na Wielki Czwartek 2004 roku	161
Jan Paweł II – Mariologia św. Ludwika Marii Grignion de Montforta. List papieski do rodzin monffortiańskich	167

Episkopat Polski

Słowo biskupów polskich z okazji przyjęcia Polski do Unii Europejskiej	176
Chrześcijańska odpowiedzialność za Ojczyznę	184

Biskup Siedlecki

Dekret w sprawie księży emerytów	188
Status księdza emeryta i rencisty w Diecezji siedleckiej	189

Statut kapłańskiego funduszu emerytalno-zapomogowego	
Diecezji siedleckiej	196
Dekret powołujący zarząd funduszu emerytalno-zapomogowego	
Diecezji siedleckiej	199
Wskazania praktyczne dotyczące bezpośredniego przygotowania	
do celebracji sakramentu bierzmowania i jej przebiegu	200
Z dokumentu II Polskiego Synodu Plenarnego Liturgia Kościoła	
po Soborze Watykańskim II	203
Zmiany wśród duchowieństwa	204
Komunikaty kurii	
Zaproszenie na Mszę Krzyżma	205
W sprawie celebracji diecezjalnych	206
MAJ	
Stolica Apostolska	
List apostolski Ojca Świętego Jana Pawła II z okazji 40. rocznicy	
ogłoszenia Konstytucji o liturgii świętej <i>Sacrosanctum Concilium</i>	209
«Chcemy ujrzeć Jezusa» (J 12, 21) – <i>Oreędzie Ojca Świętego</i>	
na XIX Światowy Dzień Młodzieży 2004 r.	218
Ludzie najślabi i najbardziej potrzebujący w życiu społeczeństwa –	
<i>Przesłanie Jana Pawła II do uczestników międzynarodowego</i>	
<i>symposium na temat: «Godność i prawa osoby z upośledzeniem</i>	
<i>umysłowym»</i>	218
Kultura odpowiedzialnego rodzicielstwa – <i>Przesłanie Ojca Świętego</i>	
<i>do uczestników międzynarodowego symposium na temat: «Naturalne</i>	
<i>metody regulowania poczęć i kultura życia»</i>	227
Episkopat Polski	
Komunikat z 327. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski	230
Oświadczenie Konferencji Episkopatu Polski w związku z ustawą	
z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych	232
List Biskupów Polskich do Premiera Irlandii	234
Oświadczenie Prezydium Konferencji Episkopatu Polski	235
Biskup Siedlecki	
Dekret Biskupa Siedleckiego w sprawie <i>Caritas</i> Diecezji Siedleckiej	236
Zaproszenie na rekolekcje	238
Zarządzenie	239
Aneks do <i>Statusu Diecezjalnej Rady Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich</i>	
<i>Diecezji Siedleckiej</i>	241
Zmiany wśród duchowieństwa	244

Komunikaty kurii

Pismo Diecezjalnego Duszpasterza Trzeźwości do Proboszczów siedleckich	245
Pismo Diecezjalnego Duszpasterza Trzeźwości do Proboszczów	246
Program Pierwszego Podlaskiego Kongresu Józefologicznego w Siedlcach	248
Pismo w sprawie dopłat bezpośrednich dla rolników	250
Pismo w sprawie rocznicy ingresu Biskupa Siedleckiego	251
Pismo w sprawie Diecezjalnego Dnia Wdzięczności za <i>beatyfikację Męczenników Podlaskich</i>	251
Informacja w sprawie nowego konta bankowego Kurii Siedleckiej	252
Pismo w sprawie konferencji dziekanów	253
Komunikat Dyrektora Wydziału Duszpasterskiego	253
Księża biorący udział w rekolekcjach w dniach 27.06 -1.07.2004 r.	255

CZERWIEC

Stolica Apostolska

Odkryć na nowo prawdę, dobro i piękno małżeństwa – <i>Do członków Trybunału Roty Rzymskiej</i>	261
Mówcie o Chrystusie i ukazujcie Go swoim życiem – <i>Przesłanie Jana Pawła II z okazji XV Kapituły Generalnej Zgromadzenia Siostr Misjonarek Apostolstwa Katolickiego</i>	267
Oddajcie wasze talenty na służbę Bogu, bliźniemu i wspólnemu dobru – <i>Przesłanie Papieża do uczestników konferencji na temat: «Przedsiębiorca. Odpowiedzialność społeczna i globalizacja»</i>	269
List Ojca Świętego Jana Pawła II z okazji 25. rocznicy I pielgrzymki do Ojczyzny	271
«Eucharystia i misja» – nierozzerwalnie związane – <i>Oędzie Ojca Świętego na Światowy Dzień Misyjny 2004 r.</i>	273
Waszą drogą jest Chrystus – <i>List Papieża do ks. prał. Luigiego Giussaniego, założyciela Ruchu Komunia i Wyzwolenie</i>	277
Kościół usilnie pragnie poznawać własną historię – <i>Przesłanie Jana Pawła II z okazji 50. rocznicy powstania Papieskiego Komitetu Nauk Historycznych</i>	280
Kapłan wobec potrzeb rodziny – <i>Spotkanie z duchowieństwem Rzymu</i>	283
Episkopat Polski	
Komunikat z 328. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski	288
Oświadczenie Prezydium KEP w sprawie przyjętego Traktatu Konstytucyjnego	291

Biskup Siedlecki	
Dekret w sprawie odpustu	292
Dekret w sprawie odpustu	293
Zmiany wśród duchowieństwa	294
Komunikaty kurii	
Komunikat w sprawie akcji „ <i>Polscy ministranci – Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II</i> ”	297
Komunikat w sprawie Diecezjalnego Dnia Chorych i Starszych	299
Komunikaty Wydziału Nauczania na konferencję Księży Dziekanów w Kurii Siedleckiej 14 czerwca 2004r.	300
LIPIEC	
Stolica Apostolska	
Człowiek chory zawsze zachowuje swą godność – <i>Do uczestników międzynarodowego kongresu lekarzy katolickich</i>	305
Patrzcie z wiarą na wasze życie, powołanie i misję – <i>Spotkanie z wychowawcami i alumniami «międzynarodowego misyjnego Seminarium Redemptoris Mater»</i>	311
Aby nad Europą jaśniało oblicze Boga – <i>Przemówienie podczas audiencji z okazji przyznania Janowi Pawłowi II Nagrody Karola Wielkiego</i>	315
Episkopat Polski	
W obronie „dobrych zawodów” – <i>Słowo Episkopatu Polski o wychowawczych wartościach sportu</i>	318
Biskup Siedlecki	
Komunikat Biskupa Siedleckiego dotyczący finansowego wsparcia dla Katolickiego Radia Podlasie	323
Dekret ustanowienia parafii pod wezwaniem św. Michała Archanioła w Białej Podlaskiej	326
Pismo do duszpasterzy i mieszkańców Białej Podlaskiej o ustanowieniu nowej parafii	327
Pismo w sprawie sympozjum liturgicznego	329
Program sympozjum	330
List do Diecezjan na dzień patrona kierowców	331
Zmiany wśród duchowieństwa	333
Komunikaty kurii	
Informacja w sprawie XXIV Pieszej Pielgrzymki Podlaskiej na Jasną Górę 2004	342

SIERPIEŃ

Stolica Apostolska

Jan Paweł II – Europa potrzebuje chrześcijan żyjących Ewangelią –
Przesłanie Papieża do uczestników europejskiego spotkania ruchów
chrześcijańskich w Stuttgarcie 349

Jan Paweł II – Trzeba budować solidarność między pokoleniami –
*Przemówienie Papieża do uczestników sesji plenarnej, Papieskiej
Akademii Nauk społecznych* 352

Kongregacja Nauki Wiary – List do Biskupów Kościoła katolickiego
o współdziałaniu mężczyzny i kobiety w Kościele i świecie 355

Episkopat Polski

Ku wolności wyswobodził nas Chrystus (Ga 5,1) –
Sierpniowy apel o trzeźwość 373

List otwarty Przewodniczącego Komisji Misyjnej EP
do Posłów Sejmu III Rzeczypospolitej 375

Komunikat z posiedzenia Biskupów Diecezjalnych na Jasnej Górze 377

Biskup Siedlecki

Dekret powołujący Diecezjalne Studium Muzyki Kościelnej w Siedlcach 380

Statut Diecezjalnego Studium Muzyki Kościelnej w Siedlcach 380

Zmiany wśród duchowieństwa 385

Komunikaty Kurii

Pismo w sprawie Dekanalnych Referentów ds. liturgii 389

Pismo w sprawie XXII Ogólnopolskiej Pielgrzymki Ludzi Pracy
na Jasną Górę 390

Pismo w sprawie Diecezjalnej Szkoły Liturgicznej 390

Pismo w sprawie sympozjum „Liturgia i ewangelizacja” 391

Pismo w sprawie rocznicy śmierci Biskupa Pomocniczego
Diecezji Siedleckiej Wacława Skomoruchy 392

WRZESIEŃ

Stolica Apostolska

Sport i turystyka – ożywcze siły w służbie wzajemnego zrozumienia,
kultury i rozwoju krajów – *Oroędzie Ojca Świętego Jana Pawła II
na XXV Światowy Dzień Turystyki 2004 r.* 397

Szukać prawdy i przekazywać ją z miłością – *Przesłanie Ojca Świętego
z okazji prezentacji tomu zawierającego Akta Międzynarodowego
Symposium na temat Inkwizycji* 400

Znaczenie dialogu z wyznawcami innych religii – Przemówienie Ojca Świętego Jana Pawła II do uczestników zgromadzenia plenarnego Papieskiej Rady ds. Dialogu Międzyreligijnego	403
Miłość najważniejszą formą ewangelizacji – Przemówienie Ojca Świętego Jana Pawła II do zgromadzenia plenarnego Papieskiej Rady ds. Duszpasterstwa Migrantów i Podróżujących	405
Rok Eucharystii – Msza św. w uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa	408
Pokój i wolność dla całej ludzkości – Przemówienie Ojca Świętego Jana Pawła II do prezydenta Stanów Zjednoczonych Ameryki	410
List Papieża na 60. rocznicę wybuchu Powstania Warszawskiego	413
Episkopat Polski	
Słowo pasterskie biskupów polskich z okazji Dnia Papieskiego, przeżywanego pod hasłem: „Jan Paweł II — Pielgrzym Pokoju”	415
Oświadczenie Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski w sprawie projektu ustawy o świadomym rodzicielstwie	420
Biskup Siedlecki	
Komunikat Biskupa Ordynariusza do Wiernych	421
Zarządzenie	423
Komunikat Biskupa Ordynariusza do Proboszczów	425
Komunikat w sprawie uroczystości w Miętym	427
Dekret powołujący nadzwyczajne szafarki Eucharystii	429
Zmiany wśród duchowieństwa	430
Komunikaty kurii	
Zawiadomienie o zebraniu księży dziekanów	433
Komunikat w sprawie Diecezjalnej Szkoły Liturgicznej	433
Komunikat diecezjalnego duszpasterza młodzieży	435
Program diecezjalnego spotkania młodych w Miętym	436
Komunikat w sprawie zmieniany porządku mszy św.	438
Komunikat w sprawie szkoły dla spowiedników	439
Komunikat w sprawie celebracji, katechez i spotkań prowadzonych przez Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego	440
PAŹDZIERNIK	
Stolica Apostolska	
Oreędzie Jana Pawła II na XX Światowy Dzień Młodzieży	445
Potrzeba nowej «wyobraźni miłosierdzia» – Przesłanie Jana Pawła II do uczestników międzynarodowego seminarium poświęconego ubóstwu i globalizacji	450

Tylko Chrystus ukazuje drogę do pełnego szczęścia – <i>Przesłanie Ojca Świętego do młodzieży katolickiej z Federacji Rosyjskiej uczestniczącej w spotkaniu w Irkucku</i>	452
Człowiek wobec majestatu i tajemnicy stworzenia – <i>Przesłanie Papieża z okazji XXV Mityngu Przyjaźni między Narodami</i>	455
Modlitwa i nawrócenie warunkiem jedności – <i>Homilia Jana Pawła II w uroczystość Świętych Apostołów Piotra i Pawła</i>	458
Wspólna deklaracja Papieża Jana Pawła II i Ekumenicznego Patriarchy Bartłomieja I	461
Sekretariat Stanu – <i>Telegram, do Biskupa Siedleckiego, z okazji ekspozycji obrazu El Greca</i>	464
Episkopat Polski	
List Prymasa Polski do kard. L. Huzara	465
Słowo Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski z okazji wprowadzenia przez Telewizję Polską transmisji niedzielnej Mszy św.	468
Biskup Siedlecki	
List Biskupa Ordynariusza do wiernych na Tydzień Miłosierdzia	470
List do Młodych Kandydatów do Bierzmowania	472
Dekret w sprawie wizytacji kanonicznych	474
Zmiany wśród duchowieństwa	475
Komunikaty kurii	
Wydział Nauczania – Komunikat z Konferencji Księży Dziekanów (28 września 2004 r.)	480
Podstawowe informacje dotyczące Dnia Papieskiego 2004	482
Komunikat Wydziału Duszpasterskiego	487
LISTOPAD	
Stolica Apostolska	
Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów	
Instrukcja Redemptionis Sacramentum – O tym, co należy zachowywać, a czego unikać w związku z Najświętszą Eucharystią	445
Episkopat Polski	
Komunikat z 329. zebrania plenarnego Konferencji Episkopatu Polski	504
Eucharystia źródłem i szczytem życia i misji Kościoła. <i>List Episkopatu Polski na Rok Eucharystii</i>	507
Biskup Siedlecki	
Pro memoria	512
Zmiany wśród duchowieństwa	513
Zmarli kapłani	514

Komunikaty kurii

Komunikat Wydziału Duszpasterskiego	518
Zawiadomienie w sprawie zebrania Rady Kapłańskiej	519

GRUDZIEŃ

Stolica Apostolska

List apostolski <i>Mane nobiscum Domine</i> Ojca Świętego Jana Pawła II do biskupów, duchowieństwa i wiernych na rok eucharystii październik 2004 r. - październik 2005 r.	521
---	-----

Episkopat Polski

Komunikat z 330. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski	539
--	-----

Biskup Siedlecki

W tajemnicy Niepokalanej pełnia nowego stworzenia – <i>List pasterski na Uroczystość Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny, w 150 rocznicę ogłoszenia dogmatu.</i>	541
Dekret ustanawiający Diecezjalne Sanktuarium Matki Bożej Budziszyskiej w kościele parafialnym w Mokobodach	550
Statut diecezjalnego sanktuarium Matki Bożej Budziszyskiej w Mokobodach	552
Dekret w sprawie budowy kościoła w parafii p.w. Chrystusa Miłosiernego w Dęblinie	557
Zmiany wśród duchowieństwa	558
Zmarli kapłani	559

Komunikaty kurii

Zaproszenie na spotkanie opłatkowe	560
Komunikat w sprawie zbiórki pieniędzy na fundusz stypendialny Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia”	561

ISSN 1230-7165

Wydawca: Kuria Diecezjalna Siedlecka
08-100 Siedlce, ul. Piłsudskiego 62
tel. (025) 640-70-56, fax (025) 644-87-44
e-mail: wds@ks.internetdsl.pl
Redaktor Naczelny: Ks. Krzysztof Samsel